

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φθλ. — 673—674

Ἔτος ΚΗ'. 15 Μαΐου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φθλ. Δρ. 2

Γραφεία Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Οὐαὶ ὑμῖν, ὑπουριταί!...

Παύλου Μοναχοῦ

Ἀπό ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι δέν φοβοῦνται τόν Θεόν καί δέν ἐντρέπονται τούς ἀνθρώπους ὅλα δύνανται νά τολμηθοῦν καί ὅλα μπορεῖ κανεῖς νά τά περιμένῃ. Οὔτε ἂν ἀκούσουν «Αἰδῶς, Ἀργεῖοι» θά αἰσθανθοῦν τήν αἰδῶ καί κηρύξουν ἀναπάλαισιν. Οὔτε ἂν ρητορεύῃ ὁ Δημοσθένης: «Οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Αἰσχίνῃ, τήν τῆς πόλεως αἰσχύνῃ», θά εὐδοκήσουν νά θυσιάσουν μικρόν ἀπό τό μικρόψυχον συμφέρον καί τήν ἐμπάθειαν καί τήν ἀλαζονείαν των ἥ θά θελήσουν νά προτιμήσουν τήν ὑποχώρησιν τοῦ ἰδίου ἐγωῖσμοῦ, τῆς «τῆς πόλεως αἰσχύνῃς». Ἄν εἶναι ἐκ τῆς τάξεως τῶν κληρικῶν καί μάλιστα τῶν ἀνωτάτων οἱ τοιοῦτοι... ὁ Θεός νά φυλάῃ! Καί ἴσως δέν εἶναι πάντῃ ψευδεῖς καί αὐ-

θαίρετοι αἱ κρίσεις καί χαρακτηρισμοί ἀνωτάτων τῆς πολιτείας καί τῆς ἐκκλησίας διά παπάδες καί δεσποτάδες, ὅτι «εἶναι ἡ πλέον κακόψυχος καί διεφθαρμένη τάξις»... Ἐξ οὗ καί, καθὼς ἔγραφεν ὁ Κοσμάς Φλαμιᾶτος, ἐθεωρεῖτο ἡ μεγαλυτέρα κατάρρα νά τάξη τινά ὁ Θεός μέ τούς ἱερεῖς τοῦ ὀγδόου αἰῶνος!...

Τούτων τῶν σπουδαίων των «προτερημάτων» καρπός εἶναι καί ἡ προσφάτως γενομένη ἀνανδρος ἐπίθεσις καί μοχθηρά κατασυκοφάντησις τῶν ὀρθοδόξων, τούς ὁποίους, ἂν ἀπλῶς ἀποκαλέσουν «παλαιομερολογίτας», νομίζουν ὅτι, τελείωσε, ἀνέπαυσαν τήν εἰς τό θάθος ἐξεγειρομένην, χωρίς νά ἀφήνουν νά τό ὁμολογήσουν οὔτε εἰς τόν ἑαυτόν των, συνεῖδη-

σίν των. Γενόμενοι οἱ ἴδιοι προδόται, ἀπεμπολήσαντες τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων των, ὅχι μόνον δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ αἰσχυνοῦν τὴν τῆς πίστεως αἰσχύνην, ἀλλὰ καὶ θρασύνονται ἀναιδῶς κατὰ τῶν προτιμησάντων καὶ προτιμώντων καὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς τὴν τιμὴν τῆς πίστεως. Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον 50ετίαν, εἰ καὶ ὁμολογήσαντες καὶ ὁμολογοῦντες ὅτι «οὐ καλῶς ἐποίησαν» εἰσαγαγόντες, ἐπ' ἀθετήσει τῶν ὧν παρέλαβον ἐκ τῶν Πατέρων, τὸν νεοημερολογισμὸν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὡς ἀρχὴν τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τῆς πίστεως, μὴ ἀφηνόμενοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀλαζονείας καὶ τοῦ ἀντιχρίστου ἐγωϊσμοῦ νὰ ἐπιστρέψουν καλῶς ὅθεν ἐξῆλθον κακῶς, ἐπεξεργάζονται δολίως καὶ μοχθηρῶς τὴν προκατάληψιν, πλανοῦν τὸν λαόν καὶ παραπλανοῦν τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς ἐν τοῖς πράγμασι, περὶ τούτων, οὓς ἀποκαλοῦν «παλαιοημερολογίτας». Ἐπὶ 50 ἔτη οἱ κατηγορούμενοι κατέλαβον τὴν θέσιν κατηγορῶν καὶ οἱ προδόται κατατρέχουν καὶ πολεμοῦν τοὺς μὴ συμπροδῶσαντας πιστοὺς ὅπως περίπου καὶ οἱ κομμουνισταὶ τοὺς μὴ γινομένους προδότας, οὓς ἀποκαλοῦν «ἀντιδραστικούς». Ἐπὶ 50 ἔτη, δι' ἓν ζήτημα πίστεως, τὸ ὁποῖον ἀκόμη καὶ πολιτικοὶ καὶ ἄνθρωποι κοσμικοὶ παρέστησαν καὶ παριστοῦν ὅπως εἶναι, μόνον Σεβασμιώτατοι καὶ διάφοροι...ῶτατοι, ἐκτελέσαντες τὴν προδοσίαν καὶ συνεχίζοντες πεισματικῶς αὐτήν, παραπλανοῦν καὶ ἐξαπατοῦν ἀσυγχωρήτως καὶ Κυβερνήσεις καὶ νομικοὺς καὶ πολιτικούς καὶ τὸν λαόν, ἐπιχειροῦντες νὰ παρουσιάσουν τοῦτο ὡς πᾶν ἄλλο παρ' ὅτι πράγματι εἶναι. Τελευταίως, συνταραχθέντες ἐκ τῆς πανταχόθεν κατακραυγῆς ἀκόμη καὶ τῶν πολιτικῶν φύλλων διὰ τὴν παρανομίαν τῆς καινοτομίας των καὶ αἰσθανόμενοι θαλλόμενον τὸν πύργον τῆς ἀλαζονείας των «ἐπίσημοι» μητροπολίται, ἐξιφούλκησαν. Ἐξιφούλκησαν οἱ γενναῖοι Νεμρώδ, ἰδιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν ἀνυπερασπίστων «παλαιοημερολογιτῶν», τῶν παρατασσόμενων «ἐν ὀνόματι Κυρίου» ἔναντι τῶν «ἐν ἄρμασι καὶ ἵπποις». Καὶ ἐξιφούλκησαν

τες, ὥρμησαν ἀκάθεκτοι καὶ ὑδίστακτοι κατὰ τοῦ «θανασίμου ἐχθροῦ». «Θανάσιμον ἀντεθνικὴν ἐπεξεργασίαν, λέγουν, ὑφίσταται τὸ παλαιοημερολογιτικὸν πρόβλημα ἐγγὺς τῶν πρὸς βορρᾶν συνόρων τῆς χώρας... Ἡ δραστηριότης τῶν παλαιοημερολογιτῶν εἰς Αὐστραλίαν καὶ Καναδᾶν, πρέπει νὰ συσχετισθῇ μέ τὴν εἰς τὰς χώρας αὐτάς ὑπαρξιν σλαβομακεδονικῶν ὁργανώσεων, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν τὴν ἰδρυσιν τῆς «Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου», δι' ἀποσπάσεως ἐθνικῶν μας ἐδφῶν...» Ὡς τρισάθλιοι ἀπατεῶνες ὑποκριταὶ! Μὰ ἐπὶ τέλους ἐχάθη παντελῶς ἡ συνείδησις ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; Οὔτε τὸν Θεόν φοβοῦνται οὔτε τοὺς ἀνθρώπους ἐντρέπονται, ἐνῶ ὑποτίθεται ὅτι διδάσκουν τοὺς χριστιανούς νὰ κάμνουν οὕτω; Ἀλλ' ἂν ὑπελόγιζαν ταῦτα, δὲν θὰ ἔφθαναν εἰς αὐτό τὸ ἄθλιον σημεῖον, μόνον διὰ νὰ μὴ θιγοῦν κάτι συμφέροντά των καὶ ἡ ἐωσφορικὴ ὑπερηφάνειά των. Ἐπὶ τέλους πρὸς ἀφελεῖς ἢ ἀνοήτους, ἀποβλέπουν, ἐφευρίσκοντες τοιαῦτα φαιδρά πυροτεχνήματα; Καὶ διατί, κύριοι... ῶτατοι, «π ρ έ π ε ι» νὰ συσχετισθῇ «ἡ δραστηριότης τῶν παλαιοημερολογιτῶν μέ τὴν ὑπαρξιν σλαβομακεδονικῶν ὁργανώσεων»; Οὔτε ἡ ρητορεία τοῦ Δημοσθένους θὰ κατῴρθωνε νὰ κάμῃ τὸ χαλκοῦν σας πρόσωπον νὰ αἰσχυνηθῇ διὰ τὴν τοιαύτην αἰσχύνην. Ποῖος αἰσχρὸς νοὺς καὶ μοχθηρὰ καρδίᾳ ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐφεύρῃ τοιαύτην ἀτιμίαν κατὰ τῶν ἀκραιφνεστέρων κατὰ τὴν γενικὴν τῶν πάντων ὁμολογίαν — Ἑλλήνων ὀρθοδόξων χριστιανῶν; Μὲ αὐτὸν τὸν ἄθλιον τρόπον «ἀποδεικνύετε κύριοι, τὰ τρομερὰ ἐπιχειρήματά σας; Διὰ τοῦ «ράβδος ἐν γωνίᾳ...»; Πραγματικῶς εἴσθε ἄφθαστοι εἰς ἐφευρέσεις. Νὰ μὴ βασκαθῇτε!

Βάσει τῶν αὐτῶν «ἐπιχειρημάτων» γνωμοδοτοῦν πολλοὶ καὶ διάφοροι καὶ κρίνουν καὶ συμπεραίνουν καὶ ὑποβάλλουν καὶ ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Κράτους «θεωρεῖ πλέον τὸ παλαιοημερολογιτικὸν πρόβλημα ὡς πρόβλημα καθαρῶς ἐθνικὸν τεραστίας σημασίας». Ἐν πρώτοις διατί νὰ υἱοθετῇτε καὶ ὑμεῖς, κύριοι νομικοὶ καὶ

ἄλλοι, τὴν κλῆσιν ἣν ἐπεκόλλησαν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ὀρθοδόξους οἱ ἔχοντες τὴν ἐμπάθειαν καὶ τὸ συμφέρον νὰ δημιουργήσουν τὴν προκατάληψιν εἰς θάρος αὐτῶν; Ἐάν οἱ γονεῖς σας καὶ οἱ πρόγονοί σας, ὀρθόδοξοι ὄντες, καὶ οἱ ἀπ' αἰώνων Χριστιανοὶ ὠνομάζοντο «παλαιοημερολογῖται», ὀνομάσατε καὶ τούτους οὕτω, διότι κατ' οὐδέν διαφέρουν οὗτοι ἐκείνων. Ἄν εἶναι τινές, οἱ ὁποῖοι διαφέρουν ἐκείνων καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ διακρίνονται διὰ νέας ὀνομασίας, εἶναι μόνον οἱ νεοημερολογῖται, εἰς τοὺς ὁποίους, ὡς ἀθετήσαντας τὰ τῶν πατέρων των καὶ προσλαβόντας «νέα», ἀρμόζει καὶ ἡ νέα ὀνομασία, ἥτις καὶ θὰ μείνῃ εἰς τὴν ἱστορίαν, ὅσοι δὲ ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν παράδοσιν τῶν πατέρων των, πρέπει νὰ μὴ ἀντιπαρέρχωνται ἀδιαφόρως ταῦτα. Ἀφ' ἑτέρου δέ, ποία δικαιοσύνη ἐπιτρέπει νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μόνον ὅσα θὰ εἶπουν οἱ ἔχοντες τὸ συμφέρον καὶ τὴν μοχθηρίαν νὰ πλάττουν κατὰ τῶν ἄλλων κατηγορίας ἀνυποστάτους καὶ παραπλανητικὰ καὶ ψευδεῖς; Ὁ λόγος τῶν ἀρχαίων «οὐ μὴ δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς», νομίζομεν ὅτι τιμᾶται ἢ ἔδει νὰ τιμᾶται καὶ ἐφαρμόζεται ὑπὸ τῶν νομικῶν παρὰ παρ' οἰουδήποτε ἄλλου. Οἱ εὐσεβεῖς, τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦν «παλαιοημερολογῖτας», θυσιάζοντες τὰ πάντα, καὶ τὴν ζωὴν των, διὰ τὴν τιμὴν τῆς πίστεως καὶ τῶν παραδόσεων τῶν προγόνων των, οὔτε ἀντεθνικοὶ εἶναι οὔτε ἀρνησιπάτριδες ἄλλοι μπορεῖ νὰ εἶναι, ἡμεῖς δὲν εἴμεθα. Καὶ ὅστις προσάπτει ἡμῖν τοιαῦτα εἶναι ἄτιμος συκοφάντης καὶ εἶναι τρομερόν καὶ ἀπορίας ἄξιον πῶς τὰ γεννᾷ αὐτὰ ἡ μοχθηρὰ των καρδιά καὶ ὁ διεστραμμένος των νοῦς. Ὑπὸ ἀνωτάτων τῆς Πολιτείας, ἐχόντων εἰς τὴν διάθεσιν των ὅλας τὰς πηγὰς πληροφοριῶν, πιστοποιεῖται ὅτι μετὰ τῶν «παλαιοημερολογιτῶν» δὲν ὑπάρχει (καὶ δὲν εἶναι δυνατόν καὶ λογικόν νὰ ὑπάρχῃ) οὔτε εἰς ἀντεθνικός ἄνθρωπος ἐν τούτοις πλάττονται κατ' αὐτῶν αὐτὰ τὰ ἄθλια ἐφευρέματα!

Ἐάν ἡ Πολιτεία καὶ οἱ νομικοὶ καὶ κάθε παράγων θέλουν νὰ λάβουν ὑπ' ὄ-

ψιν τὴν δικαιοσύνην διὰ τὸ καλόν τοῦ Ἔθνους, περὶ ὧν κατηγοροῦμεν ἡμεῖς τῶν καινοτόμων καὶ προδοτῶν τῆς πίστεως ἔδει νὰ ἐνδιαφερθοῦν καὶ δικαιοκρίνουν καὶ ἀναλόγως ἐνεργήσουν. Οἱ αὐθαδῶς καὶ ἀναιδῶς κατηγοροῦντες ἡμῶν, διὰ τῶν καινοτομιῶν των, τὰς ὁποίας καὶ αὐτοί, οἱ ἴδιοι ἐχαρκτήρησαν ἀντικανονικάς καὶ παρανόμους, διήρεσαν τὸ Ἔθνος καὶ ἀκόμη διὰ πλειοτέραν διαίρεσιν θυσοδομοῦν, προσθέτοντες καὶ ἄλλας κατὰ τῆς πίστεως ἐπιβουλὰς. Οἱ ἔχοντες ἀγαθωτάτας σχέσεις μὲ τὴν «ἐκκλησίαν» τῆς Μόσχας, τὸ ἀνδρείκελον τῶν μπολσεβίκων, τῶν ὁποίων ὡς εὐτελὲς δούλη ἐκτελεῖ τὰ προστάγματα καὶ προάγει τὰ σχέδια, δι' ὅπερ ἔπρεπε νὰ αἰσχύνωνται, τολμοῦν καὶ ἀναιδίζονται νὰ κατηγοροῦν ἡμῶν. Ὅχι μόνον διὰ τὴν κατὰ τοῦ Ἔθνους ἐπιβουλὴν τῶν κομμουνιστῶν τῆς Μόσχας ἔπρεπε νὰ αἰσχύνωνται, εὐρισκόμενοι, διὰ τῆς «ἐκκλησίας αὐτῶν», εἰς «ἀδελφικάς» σχέσεις, ἀλλὰ πολλῶ πλεον ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως πρέπει νὰ αἰσχύνωνται. Περιφρονήσαντες τὴν ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας καὶ καταπατήσαντες τὰ αἵματα καὶ τὰ δάκρυα καὶ τὸν πόνον τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐν ταῖς Κατακόμβαις, προετίμησαν τὴν κοσμικὴν φιλίαν τῆς Ζιβάγια Τσέρκοβ («Ζώσης ἐκκλησίας»), τῆς ὁποίας διάδοχος εἶναι τὸ σημερινόν σχῆμα τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, θὰ ἰδοῦμεν δέ ὅταν «θὰ ἀλλάξουν τὰ πράγματα», πῶς θὰ λογισθῇ αὕτη ἡ συμπεριφορὰ. Γνωρίζουν ἄρᾳ γε οἱ πολλοὶ τί εἶναι αὕτη ἡ Ζιβάγια Τσέρκοβ; Αὐτὴν κατεσκεύασαν οἱ κομμουνισταί, διὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὸν ὁμολογητὴν Πατριάρχην Τύχωνα καὶ τοὺς εὐσεβεῖς τῆς Ρωσσίας, μεταχειρισθέντες ὡς ὄργανα τέσσαρας διεφθαρμένους κληρικούς: «Τὸν μητροπολίτην Ἀντωνῖνον ὄντα ὑπὸ κατηγορίαν καὶ δυσμένειαν ἐκκλησίας καὶ πολιτείας ἀπὸ τοῦ 1905 καὶ τοὺς ἱερεῖς Βεντένσκι, ὅστις ἦτο ἐβραῖος, Κρασνίτσκι, πρόσωπα ὑπερμέτρως ἐλευθεριάζοντα καὶ οὐδέν πλεον καὶ Καλλινόβσκι, ὅστις ἦτο ὑποκριτὴς μέχρι μυελου ὁστέων, διεφθαρμένος αὐτοκαθαρεθεὶς καὶ αὐτοαπασχηματισθεὶς. Οὗτος ἐ-

Τὰ Πατριαρχικά Μηνύματα

Εἰς τὸν ἡμερήσιον Τύπον τῶν Ἀθηνῶν («Βραδυ-
νῆ» 19.3.73 «Ἐλ. Κόσμος» 23.3.73) ἀνεγνώσαμεν
τὰ ἀκόλουθα θρησκευτικὰ μηνύματα:

Π ρ ῶ τ ο ν : «Ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δη-
μήτριος καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Νικόλαος,
εἰς κοινὸν μῆνυμά των πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Κόσμον,
ἐπὶ τῇ συναντήσει των εἰς τὸ Φανάρι, καὶ τῇ συλλει-
τουργίᾳ των εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναόν, κατὰ τὴν
Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας διεκήρυξαν: «Ἐμπλεοι
τοιούτων σκέψεων καὶ αἰσθημάτων, τὸ ἀφ' ἡμῶν μετὰ
πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες (Ρωμ. ιβ' 18) καὶ
τὴν οἰκοδομὴν των πάντων ἐπιποθοῦντες εἰς Σῶμα
Χριστοῦ, γεραίρομεν τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην ταύτην
ἐορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀναφωνοῦντες μετὰ των ἁγί-
ων Πατέρων.

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδα-
ξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ διδάσκαλοι ὡς
ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφώνηκεν, ἡ χά-
ρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψευ-
δος ὡς ἀπελήλθαι, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ
Χριστὸς ὡς ἐβράβευσεν, οὕτω φρονούμεν, οὕτω λαλοῦ-
μεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡ-
μῶν, καὶ τοὺς αὐτοὺς ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν
συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν. ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν
εἰκονίσμασι, τὸν μὲν ὡς Θεὸν καὶ Δεσπότην προσκυ-
νοῦντες καὶ σέβοντες, τοὺς δὲ, διὰ τὸν κοινὸν Δεσπό-
την, ὡς Αὐτοῦ γνησίους θεράποντας τιμῶντες, καὶ τὴν
κατὰ σχέσιν προσκύνησιν αὐτοῖς ἀπονέμοντες. Αὕτῃ
ἡ πίστις των Πατέρων, αὕτῃ ἡ πίστις των Ὁρθοδόξων,
αὕτῃ ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

2.— Πόσον ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ των Ὁρθοδόξων ἐ-
πὶ τῷ ἀκούσματι των θείων τούτων λόγων ἐκ τοῦ
στόματος των δύο Πατριαρχῶν! Καὶ θὰ ἦσαν ἀμφό-
τεροι ἄξιοι πάσης τιμῆς καὶ δόξης ἐπιγείου καὶ ἐπου-
ρανίου, ἐὰν μετὰ πάροδον ὀλίγων ἡμερῶν δὲν ἐώρτα-
ζον τὴν μεγάλην ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπε-
ραγίας Θεοτόκου εἰς τὰς ἑδρας των οὐχὶ ὡς ὁ ἐπου-

φεύρε καὶ τὴν ὀνομασίαν «Ζῶσα ἐκκλησία»
(Ζιβάγια Τσέρκοβ)».

Μέ αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς... «φίλους» τοῦ
Ἕθνους μας εὐρίσκονται εἰς ἀγαθωτάτας
καὶ «ἀδελφικάς» σχέσεις καὶ τοὺς ὑποδέχον-
ται μετὰ πομπῶν καὶ ἐναγκαλιζονται ἐν
«ἀγάπῃ». Καὶ οἱ οἱ ἐρχονται νὰ κατηγο-
ρήσουν ἡμῶν. Οὐαὶ ὑμῖν, ἀπατεῶνες ὑπο-
κριταί!

ράνιος κόσμος ἐν τῇ θριαμβεύουσῃ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χρι-
στοῦ ἐορτάζει καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες διὰ τὴν ἐπὶ
γῆς Στρατευομένην Ἐκκλησίαν ὑπὸ τῇ ἐπίπνοια
καὶ ἐπιστάσει τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὥρισαν νὰ
φάλληται τὸ «Εὐαγγελίζου Γῆ χάραν μεγάλην. Αἰνεῖτε
Οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν». Ἀλλ' εἰς χρόνον ὀρισθέντα
ὑπὸ των ἀσεβοῦντων θνητῶν, κατὰ παράβασιν δογμα-
τικῶν ὄρων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, χάριν των ἐμπορι-
κῶν συναλλαγῶν καὶ διὰ τὴν προσέγγισιν μετὰ των
ἄλλων χριστιανικῶν δμολογιῶν.

3. Μ ἡ ν υ μ ε ς Δ ε ὑ τ ε ρ ο ν :

Δι' αὐτοῦ ἐγνώσθη ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρ-
χεῖον ἀπηρτίσθη ἐρώτημα πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ὅτι αὕτη δι' ἐγκυ-
κλίου τῆς πρὸς τοὺς Μητροπολίτας κοινοποιεῖ εἰς αὐ-
τοὺς κατάλασιν θεμάτων τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ
8ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ συνιστᾷ, ὅπως γνω-
ρίσουν τὰς ἀπόψεις των ἐπὶ τῆς τροποποιήσεως
καὶ συντομεύσεως τοῦ καταλόγου..

4.— Ποῖα εἶναι τὰ θέματα δὲν ἀνεκοινώθησαν. Ἐ-
ὰν ὁμως λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ὅσα μέχρι σήμερον ἀπὸ
πεντηκονταετίας ἦλθον εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος
κείμενα: Πατριαρχικοῦ Διαγγέλματος — Πανορθο-
δόξου Συνεδρίου — Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς — Πα-
νορθοδόξου Διασκέψεως, συμπεραίνομεν ὅτι τὸ κυρίως
θέμα ποῦ θὰ ἀπασχολήσῃ τὴν συγκληθησομένην 8ην
Οἰκουμενικὴν Σύνοδον θὰ εἶναι τὸ Ἡμερολόγιον καὶ
τὸ Πασχάλιον.

Καὶ ἰδοὺ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κείμενα:

α) Διάγγελμα τοῦ Τοποτηρητοῦ Οἰκουμενικοῦ
Θρόνου, πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ
ἐν ἔτει 1920 «...δύναται δὲ ἡ φιλία αὕτη καὶ ἀγαθό-
φρων πρὸς ἀλλήλους διάθεσις ἐκφάνεσθε καὶ τεκμη-
ριοῦσθε εἰδικώτερον, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ὡς ἐ-
ξῆς: διὰ τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου Ἡμερολογίου, πρὸς
ταυτόχρονον ἐορτασμὸν των μεγάλων Χριστιανικῶν ἐ-
ορτῶν ὑπὸ πασῶν των Ἐκκλησιῶν».

β) Ἀπόφαισις Πανορθοδόξου Συνεδρίου συνελθόν-
τος ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Πα-
τριάρχου Μελετίου (1923). Τοῦτο ὠνομάσθη Πανορ-
θόδοξον, καίτοι δὲν μετέσχον οἱ Πατριάρχαι Ἱεροσολύ-
μων, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας, ἀλλὰ μόνον αἱ
Ἐκκλησίαι Ἑλλάδος, Σερβίας, Ρουμανίας καὶ Κό-
πρου. Τὰ Πατριαρχεῖα δὲν παρέστησαν, διότι δὲν ἀνε-
γνώρισαν τὸν καλεῶντα τὸ Συνέδριον, ὡς κανονικῶς
κατέχοντα τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον καὶ διότι δὲν ἐ-
θεώρησαν συμφέρουσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν μελε-
τωμένην διαρρύθμισιν των Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

των. Κατ' αὐτὸ ἀπεφασίσθη:

— Ἡ μετὰ τὴν ἀπάλειψιν τῶν δέκα τριῶν ἡμερῶν ἐπερχομένη μεταρρύθμισις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἐμπόδιον, πρὸς μεταγενεστέραν αὐτοῦ τροποποίησιν, ἣν ἤθελον ἀποδεχθῇ ἅπανσαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι. Καὶ

— Ἡ σταθεροποίησις τοῦ Πάσχα εἰς μίαν Κυριακὴν τοῦ Ἀπριλίου, ἐπὶ ἀθετήσει τοῦ ὅρου τῆς ἐν Νικαίᾳ Μεγάλῃς Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

γ) Σύστασις Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς εἰς Μοῦνην Βατοπαίδιου Ἀγίου Ὄρους, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητροπολίτου Ἡρακλείας, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν ἔτει 1930. Μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ προπαρασκευάσῃ πλῆθος τῶν ζητημάτων, τὰ ὅποια ἐμελλον νὰ εἶναι θέματα συζητήσεως τῆς μελετωμένης νὰ συγκληθῇ Γενικῆς Ὁρθοδόξου Προσυνόδου, ἣτις θὰ παρεσκεύαζεν τὸ ἔργον τῆς ἀναγκαίας χρονομένης νὰ συγκληθῇ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μετεξέχουσιν θέσιν τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου καὶ τοῦ Πασχαλίου. Καὶ

δ) «Πανορθόδοξος διάσκεψις» τῇ προτάσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου συνελθοῦσα ἐν Ρόδῳ (1961). Εἰς τὸν δημοσιευθέντα κατάλογον τῶν θεμάτων τῆς μελλούσης Πανορθοδόξου Συνόδου συμπεριελήφθη ἡ μελέτη τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν περὶ Πασχαλίων ἀπόφασιν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς καὶ ἡ ἐξεύρεσις τρόπου, πρὸς ἀποκατάστασιν συμπτύξεως μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ ζητηματι τούτῳ.

5.— Παρακατιόντες, ὡς ἐξετάσωμεν ποῖα εἶναι καὶ ἡ ἐκπεφρασμένη γνώμη τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἐπαϊόντων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ὡς καὶ τῶν ἀρχόντων τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου θρησκευτικοῦ θέματος, τῆς σωτηριώδους Μεγάλῃς ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου Πάσχα ὅπου εἶναι ἡ ἑορτὴ τῶν ἑορτῶν καὶ ἡ πανηγυρίς τῶν πανηγυρίων.

Ι. Τοῦ Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, καθηγητοῦ Ἱστορικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀρχιεπισκοποῦ Ἀθηνῶν, ὅστις ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ἥτις τοσαύτην ἀναστάτῳσιν ἐπέφερεν εἰς τὴν καθιεστηκυῖαν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ διήρπασεν τὸ Χριστοπύονμον Ὁρθόδοξον πλῆρωμα εἰς ἀντιμαχομένης θρησκευτικῆς παρατάξεως.

α) Κατ' ἀρχὴν ἐν ἔτει 1918 ἔγραψεν εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικόν, Κήρυκα δι: «Τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένον ἐλλείψεων καὶ σφαλμάτων, οὐδὲ ἀκριβέστερον τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ἀστρονομικῶς καὶ μαθηματικῶς, θάπτον δὲ ἡ ἐντολὴν νὰ τροποποιηθῇ, ἀλλ' ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ γεγονός ὅτι σήμερον ἀποδέχεται αὐτὸ καὶ ἐφαρμόζει τὸ μέγιστον μέρος τοῦ Χριστιανικοῦ καὶ τοῦ ἑτεροθρήσκου κόσμου, πρὸς ὃν ὁ Ἑλληνικὸς καὶ λοιπὸς ὀρθόδοξος κόσμος εἰς ἐμπορικὰς καὶ μυρίας ἄλλας σχέσεις διατελεῖ, διότι τὸ Ἡμερολόγιον δὲν συνδέεται μόνον μετὰ τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ ἑορτολογίου, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν βίον».

β) Ὁμοίως τῷ 1924 εἰς Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς τοὺς Ἱεράρχας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προσυπέγραψεν: «Ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἠθέλησεν νὰ συνεορτάζωσιν πάντες ὁμοῦ οἱ Χριστιανοὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ Πάσχα καὶ δὴ μετὰ τὸ Ἰουδαϊκὸν Πάσχα. Ἀλλ' ἡ Γρηγοριανὴ μεταρρύθμισις παρεβίασεν τοὺς ὅρους τούτους. Ὁθεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὔτε παρεδέχθη, οὔτε δύναται νὰ παραδεχθῇ αὐτὴν κατὰ τοῦτο. Αὕτη ἄλλως τε δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένη ἐτέρων κοινῶν πρὸς τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ἐλλείψεων, ὧν ἕνεκα καὶ ὑπὸ τῶν Δυτικῶν λαῶν ζητεῖται ἡ διόρθωσις αὐτῶν. Πάγκοιτος δὲ ἀπέβη ὁ πόθος καθορισμοῦ ἀκριβοῦς τινὸς ἡμερολογίου ἀπηλλαγμένου τῶν ἐλλείψεων τοῦ νῦν ἐπικρατοῦντος παρὰ πᾶσιν τοῖς λαοῖς πολιτικοῦ ἡμερολογίου».

γ) Ἐπίσης εἰς τὴν διατριβὴν τοῦ (1931) Ἑλεγχος Παραποιήσεως Συνοδικῶν καὶ Πατριαρχικῶν ἐγγράφων, ἐπανέλαβεν ἐπὶ λέξει:

Τὸν 8ον Κανόνα τῆς Μεγάλῃς Συνόδου Ἱερεμίου Β' (1593) «ἀσάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τῷ τοῖς Πατράσιν διορισθὲν περὶ τοῦ Ἀγίου Σωτηρίου Πάσχα. Ἀπαντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τοὺς ὅρους τῆς Ἀγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Μεγάλῃς Συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ θεοφιλεστάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου, περὶ τῆς Ἀγίας Ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα ἀκοινωνήτους καὶ ἀποδιήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένειεν φιλονικώτερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδογμένα. Καὶ ταῦτα εἰρήσθω περὶ τῶν λαϊκῶν, εἰ δὲ τις τῶν προεστώτων τῆς Ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος κατὰ τὸν ὅρον τούτον τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν Ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν καὶ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα, τοῦτον ἡ Ἀγία Σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινε τῆς Ἐκκλησίας. Δεῖ γὰρ στοιχεῖν τῷ τῶν Πατέρων κανόνι μέχρι καὶ σήμερον, Θεοῦ Χάρτι, ὃν καθὼς δὴ καὶ τὰ λοιπὰ, ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία διαφυλάττει».

II. Τοῦ Δωροθέου Κοτταρᾶ, διατελέσαντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Ἐγραψεν εἰς τὰς παρατηρήσεις του ἐπὶ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος, Ἀρχιεὶον Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου (II. Παναγιωτάτου) ἐν ἔτει 1951 τὰ ἑξῆς:

α) «Τὸ ὑπὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου εἰσαχθὲν ἡμερολόγιον, ἐξ οὗ καὶ Γρηγοριανόν, ἐκτεινόμενον πέραν τῆς ἀστρονομικῆς ἐπόψεως, εἰσῆγαγεν καινοτομίας, ἀποκρουόμενας ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐφόσον παρεβίασαν τὴν περὶ τοῦ Πάσχα ἀπόφασιν τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὀρίσασαν, ὅπως τοῦτο τελεῖται τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν Πανσέληνον τὴν μετὰ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν καὶ ἐφόσον προηγήθη τὸ Ἰουδαϊκὸν Πάσχα. Διὰ τὸν λόγον τούτον ἡ ἐπὶ Ἱερεμίου Β' τοῦ Τρανὸς συνελθοῦσα ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος τῷ 1593 ἀπεκήρυξε καὶ κατεδίκασεν τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, ὡς παραβιάσαν τὴν περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ὡς ἄνω ἀπόφασιν. Συνεπῶς τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἔχει καταδικασθῇ ὑπὸ τῆς

Ἐκκλησίας, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ, ἀπειλουμένων κανονικῶν ποινῶν, διότι δὲν εἶναι διόρθωσις Ἡμερολογίου, ἀλλὰ μεταρρυθμίσις τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία ἀπεδέχετο καὶ εἰσήγεν τὸ Γρηγοριανόν, ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ δεχθῇ καὶ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Πασχαλίου καὶ νὰ συνεορτάζη μετὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας τὰς ἑορτάς παρὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅποτε θὰ ἀπεσχίζετο ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς μετὰ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν κοινωνίας». Καὶ ἐν συνεχείᾳ:

β) Εἰς σελίδα 233 τῆς διατριβῆς τοῦ «Ἡ Νομοκανονικὴ θέσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Παλαισημερολογητικοῦ ζτήματος», Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου (Π. Παναγιωτάκου) ἔγραψεν: «Δὲν εἰσῆχθη τὸ Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον, διότι τοῦτο καὶ νονίζει ἄλλως τὰ περὶ τοῦ Πάσχα καὶ τῶν κινητῶν ἑορτῶν ἢ ὡς ἐκανόνισεν ἡ Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος».

III. Τοῦ Μητροπολίτου Κασσανδρείας Εὐρηναίου: Εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος ἐν ἔτει 1929 ἐδήλωσεν: «Οἱ θεόπνευστοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς ἀτελείας τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ ἡμερολογίου ἐγίνωσκον καὶ τὸ ἀδύνατον τοῦ ἀκριβοῦς καθορισμοῦ τῆς Κυριακῆς, καθ' ἣν καὶ ὁρισθῇ ὑπὸ τοῦ Κυρίου τὸ Ἄσπασμα ἐπίστατο. Ἀλλ' ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ὑπακοή πρὸς τὴν φωνὴν τῶν 318 Θεοφώρων Πατέρων καὶ ἡ πράξις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ θυσιάζειν ἡμέρας καὶ χρόνους καὶ καιροὺς εἰς τὴν ὁμόνοιαν, εἰρήνην καὶ ἐνότητα καὶ σύμπνοιαν τῶν ἀπανταχοῦ χριστιανῶν καὶ ἡ πείρα ὅτι οὐδεμίαν ἀνωμαλίαν ἢ σύγκρουσιν μέχρι τῆς παπικῆς περὶ ἑορτολογίου καινοτομίας παρουσίασεν ἡ ἀπ' αἰῶνας ἐφρημογὴ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ Πασχαλίου καὶ Κανονίου, ἐπειθὸν αὐτοὺς οἷδε καὶ νὰ ἐπιτρέπωσιν ἑαυτοῖς σκέψιν περὶ διορθώσεως ἐπὶ τὸ ἐπιστημονικώτερον τῶν παραδεδομένων».

IV. Τοῦ I. Καρμίρη, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Εἰς τὸ Σύγγραμμά του «Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας» τόμος Α - 1930 - σελίς 105, ἀνεγράφεται: «Ἡ δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς πρῶτον καὶ εἶτα τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπικυρωθεῖσιν καὶ οὕτως οἰκουμενικῶν προσκτησαμένων κύρος Τοπικῶν ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον τῆς πίστεως τοῦ Ὁρθόδοξου δογματικοῦ συστήματος, ὡς καὶ πάντων τῶν μεταγενεστέρων δογματικῶν συμβολικῶν κειμένων τῆς ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν ὑψίστην ταύτην σημασίαν εὐλόγως ἀποδίδωσιν οἱ ὁρθόδοξοι εἰς τὰς ἐπὶ ἀρχαίας οἰκουμενικὰς Συνόδους, διότι πιστεύουσιν ὅτι αὗται ἐδογματίσαν ὑπὸ τὴν ἐπίνοιαν καὶ ἐπιστάσιν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ οὕτω μετὰ τοῦ κύρους διετύπωσαν αὐθεντικῶς ὅρους πίστεως ἀλαθῆτους καὶ ἀμετακινήτους καὶ αἰώνων κύ-

ρος κεκτημένους καὶ ὑποχρεωτικούς διὰ πάντας τοὺς Χριστιανικοὺς πάντων τῶν αἰώνων».

V. Τοῦ Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, ὁμοίως καθηγητοῦ Πανεπιστημίου. Εἰς τὴν ἑφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «ΕΘΝΟΣ» τῆς 22 Ἰουνίου 1968 ἀναφορικῶς μετὰ τὸ θέμα συγκλήσεως Πανορθόδοξου Συνόδου ἐδήλωσεν: «Ἡ Σύνοδος αὕτη δὲν θὰ εἶναι Οἰκουμενικὴ. Διότι δὲν συμμετέχουν καὶ αἱ λοιπαὶ Ἐκκλησίαι».

Καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ χωριστῆς ἀτομικῆς ἐπιστολῆς του κατὰ μῆνα Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους διηυκρίνισεν οὕτω: «Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος δὲν θὰ ἔχη τὸ κύρος τῆς τροποποιήσεως ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπερ ἔχει μόνον Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Θὰ ἔχη ὅμως κύρος δι' ὁλόκληρον τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν». Καὶ τέλος.

VI. Ἡ γνώμη τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας. Εἰς ἐκθεσιν Ὑπουργοῦ Ἐκκλησιαστικῶν πρὸς τὸν Βασιλέα ἐν ἔτει 1899. Ὑποστηρίζει ὅτι:

«Εἶναι ζήτημα, ἐὰν θὰ γίνῃ ἐν τῷ μέλλοντι Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐφόσον ἔχουσιν ἤδη διατυπωθῇ τὰ κεφαλαιώδη δόγματα τῆς Πίστεως ὑπὸ τῶν πάλα ἐπὶ τὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, δυσκόλως δὲ θὰ ἐπέτρεπεν ἡ παρούσα πολιτικὴ κατάστασις τῶν χωρῶν, ἐν αἷς κρατεῖ αὕτη, τὴν συγκρότησιν τοιαύτης».

6.— Πέραν ὧν, αὐτῶν τῶν κειμένων δὲν δυνάμεθα νὰ παρίδωμεν καὶ τοὺς ὑφισταμένους φραγμούς, διὰ τὴν περίστασιν, θεοπισθέντας ἐν Συνόδοις ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων, πρὸς προσπάθειαν καὶ περιφρούρισιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

α) Πατριάρχαι καὶ Ἐπίσκοποι, κηρύττοντες γυνὴ τῇ κεφαλῇ κατεγνωσμένην τινα αἵρεσιν καὶ κακοδοσίαν, δὲν δύνανται νὰ παρακαθίσωσιν, ὡς σύνοδοι Οἰκουμενικῆς ἢ Πανορθόδοξου Συνόδου, ἐὰν δὲν μετανοήσωσιν προηγουμένως. Τοῦτο θεμελιούται διὰ τῶν πεπραγμένων ὑπὸ τῆς Ζ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «Πατέρες δὲ ἦσαν ἐν αὐτῇ (τῇ Συνόδῳ) ὁρθόδοξοι μὲν τριακόσιοι πενήντα. Προστέθησαν δὲ καὶ ἄλλοι δέκα καὶ ἐπὶ εἰκοσιονόμισι μὲν ὄντες τὸ πρότερον, ὕστερον δὲ μετανοήσαντες καὶ προσδεχθέντες ὑπ' αὐτῆς». Καὶ τῆς Πρωτοδευτέρας ΑΒ Συνόδου Κανὼν ΙΒ καθ' ὃ, στεροῦνται τῆς ὁρθόδοξου τιμῆς τῆς πρεπούσης οἱ κακόδοξοι καὶ χαρακτηρίζονται, ὡς ψευδοεπίσκοποι καὶ ψευδοδιδάσκαλοι.

β) Οὐδεμία Σύνοδος οὐδὲ ἡ Οἰκουμενικὴ δύναται νὰ καταργήσῃ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἄλλη προγενεστέρα τοιαύτη, ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ συσχεσμένη ἐθέσπισεν, ἀλλ' ἐνισχύει τὰς ἀποφάσεις καὶ διευκρινίζει αὐτάς. Ἄλλως πράττουσα ἐκπίπτει τῆς κοινῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως, δὲν διατηρεῖται καὶ χαρακτηρίζεται ὡς Σύνοδος Πονηρευομένων, Ἀσκητικῆ καὶ Μοιχοσύνοδος. (Σύνοδος τῆς Σαρδικῆς τὸ 343 καὶ Σύνοδος τῆς Ἐφέσου τὸ 445).

7.— Βάσει τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων, τρέφομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αἰρομένη εἰς τὸ ὕψος τῆς θείας αὐτῆς ἀποστολῆς καὶ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰς ὡς ἀνωτέρω

Ἀνοιχτή Ἐπιστολή

**Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον κ. κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον
Ἀντιβασιλέα - Πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος**

Κύριε Πρόεδρε,

Ἀνέγνωσα εἰς εἰδήσιν τῆς ἐφημερίδος «Ἐλευθερος Κόσμος» τῆς 22.4.1973 ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ ἡ συσταθεῖσα διὰ τὴν μελέτην τοῦ παλαισημερολογιακοῦ ζητήματος ὑπέβαλε τὸ πόρισμα αὐτῆς.

Γνωρίζομεν ὅλοι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον ἐ-

κλήριον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐπαϊόντων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, θέλει ἀπορρίψει μετὰ παρρησίας πᾶσαν τυχόν πρότασιν περιληφθεῖσαν ἐν τῷ Νέῳ Μηνύματι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κατὰ τὰς παλαιόθεν ὑποστηριζόμενας ἀπόψεις του, περὶ καθορισμοῦ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, εἰς τακτὴν Κυριακὴν τοῦ Ἀπριλίου, μὲ ἀθέτησιν τοῦ ὅρου τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τοῦ συνεορτασμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων, μὴ ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

8) Σὺν τούτοις, ἀναμείνομεν καὶ ἐπιζητοῦμεν ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν, ὅπως ἐπαναφέρῃ καὶ τὰς ἀκινήτους ἐορτὰς εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν τάξιν, ἐν τῇ τηρήσει τῶν Κανόνων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς: «Μὴ καινομίαν καὶ ἀφαίρεσιν ποιήσασθαι, τῆς εὐσεβῶς ἐν ἡμῖν κεκρατηκυίας συνθηκῆς. Τὰ γὰρ παραδοθέντα ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ οὔτε προσθήκην, οὔτε μείωσιν ἐπιδέχεται. Μεγίστη γὰρ τὸν προστιθέντα καὶ τὸν ἀφαιρούντα τιμωρία δεσμοῖ. Ἐπικατάρατος γὰρ φησί, ὃς μετατίθῃσιν ἔρια Πατέρων αὐτοῦ». Καὶ «Εἰ τις πᾶσαν παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἐγγράφον ἢ ἀγραφὸν ἀθετεῖ ἀνάθεμα». Ὡς καὶ τοῦ συνοδικοῦ ὅρου τῆς αὐτῆς Συνόδου: «ἀπάσας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἐγγράφους καὶ ἀγράφους τεθεσπισμένας ἡμῖν παραδόσεις ἀκατανομήτως φυλάττομεν».

9. Περαιώνοντες τὴν παροῦσαν ἀνασκόπησιν μας ἐπὶ τῶν δημοσιευθέντων δύο πατριαρχικῶν Μηνυμάτων, ὕψιστον ἱερὸν καθήκον μας θεωροῦμεν, νὰ παρακαλέσωμεν πατρικῶς ἀπὸ καρδίας τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους χριστιανούς, ὥπως εἰς τὰς κατ' ἰδίαν προσευχὰς των συμπεριλάβωσιν τὰ δόγματα τῶν δύο τούτων Πατριαρχῶν, Δημητρίου καὶ Νικολάου, ἵνα ἐνδυναμώμενοι, δυνήθωσιν νὰ τηρήσωσιν λόγῳ καὶ ἔργῳ ὅσα ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ εἰς Φανάρι κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ τῶν Πατέρων ἀνεφώνησαν, εἰς δόξαν τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ Χριστιανικοῦ Κόσμου, ἐπανερχομένου εἰς τὴν θείαν δρόμησιν τῆς Μῆς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Αὐξέντιος

ορτολόγιον τὴν στοργὴν καὶ ἀγάπην τὴν ὅποιαν ἐπεδείξατε πρὸς ἡμᾶς ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀναλήψεως ὑφ' ὑμῶν τῆς ἐξουσίας.

Μετὰ τὴν συσταθεῖσαν τῇ πρωτοβουλίᾳ ὑμῶν ἐπιτροπὴν καὶ τὴν ὑποβολὴν ὑμῖν τῶν πορισμάτων αὐτῆς ἐλπίζομεν ὅτι θὰ προβῆτε εἰς τὴν ὀριστικὴν κατοχύρωσιν τῆς θρησκευτικῆς ἡμῶν ἐλευθερίας.

1. Μὲ μεγάλην χαρὰν ἀπεδέχθημεν τὴν πρότασιν τῆς ἐπιτροπῆς νὰ κηρυχθῇ ὡς ἀντισυνταγματικὸς ὁ κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 39) 1972 τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Πράγματι, ὁ κανονισμὸς οὗτος τυγχάνει ἀντίθετος πρὸς τὸ ἰσχύον Σύνταγμα καὶ διὰ τοὺς κάτωθι λόγους: α) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος τυγχάνει καὶ αὐτὴ «γνωστὴ» θρησκεία κατὰ τὸ Σύνταγμα ὅπως ἀνεξάρτητος διοικητικῶς τῆς ἐπισήμου τοιαύτης (ἴδε Α. Μαρίνου, Ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία, Ἀθήναι 1972, σελ. 306). Διὰ τοῦτο καὶ ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία ρυθμίζουσα νομοθετικῶς τὰ τῆς λειτουργίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἰδρυμάτων δὲν δύναται νὰ ἐκχέσῃ ἐξουσίαν παρὰ μόνον διὰ τὰ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς τελούντα ἰδρύματα καὶ Μονὰς. Πᾶσα προσπάθεια ἐπεμβάσεως αὐτῆς (τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας) εἰς τὰ τῆς διοικήσεως ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων ἀνεξαρτήτων αὐτῆς, ἀποτελεῖ κατάφωρον παραβίασιν τοῦ συνταγματικῶς κατοχυρωμένου δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. β) Τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι διὰ θρησκευτικούς σκοπούς, ὡς ὑπαγόμενον εἰς τὸ ἀτομικὸν δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας κατοχυροῦται βασικῶς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 16 τοῦ Συντάγματος εἰς πᾶσαν «γνωστὴν» θρησκείαν (ἴδε Α. Μαρίνου, ἐνθ. ἀν. σελ. 117, 118).

Παραλλήλως διασφαλίζεται τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 19 τοῦ Συντάγματος περὶ τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος τοῦ συνεταιρίζεσθαι. Ἐπειδὴ δὲ αἱ Μοναὶ ἡμῶν καὶ τὰ ἡσυχαστήρια λειτουργοῦν βάσει ἐσωτερικῶν κανονισμῶν, θεμελιωμένων ἐπὶ τῶν ἐγκεκριμένων καταστατικῶν τῶν Σωματείων, ἢ ὑπαρξίς καὶ λειτουργία τῶν Μονῶν αὐτῶν τυγχάνει ἀπολύτως νόμιμος. γ) Ἐκτὸς ὅμως τούτων, ἀμφισβητεῖται καὶ ἡ συνταγματικότης τῶν νομοθετικῶν διατάξεων, τὰς ὁποίας ἐκδίδει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔστω καὶ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου (ν.δ. 126) 1969) καθότι αὐτὴ τυγχάνει Νομικόν, Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου μὴ κεκτημένης ἀπ' εὐθείας τὸ δικαίωμα τοῦ νομοθετεῖν, δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Πολιτείαν (Κυβέρνησιν, Νομοθ. Ἐξουσίαν). (Α. Μαρίνου, ἐνθ. ἀν. σελ. 162, ὑποσημ. 132).

2. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν διατηρεῖ ἐκκλησιαστικὴν

κοινωνία, μετά της Ρωσικής Ἐκκλησίας τῆς διασπο-
ρας, ὡς ἀποδέχεται καὶ ἡ Ἐκθεσίς τῆς Ἐπιτροπῆς.
Δίναί ἑμῶς ἀνκληθῆς ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι τελευταίως ἡ
Ἐκκλησία αὕτη ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ρω-
σικῆς Ἐκκλησίας, διότι τοιοῦτον γεγονός οὐδέποτε συ-
έβη. Τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας εἰς τὴν συνείδη-
σιν τῶν Ρώσων τῆς διασπορᾶς δὲν ἐκπροσωπεῖ τὸ γνή-
σιον Ὁρθόδοξον φρόνημα τοῦ λαοῦ. Τοῦτο ἐκπροσω-
πεῖται μόνον, ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῶν κατα-
σκοπιῶν, τῆς διωκομένης, τὴν ὁποίαν οἱ Ρῶσοι τῆς
διασπορᾶς ἀναγνωρίζουν ὡς ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν.

Πιθανόν ἡ ἐπιτροπὴ νὰ ἔκαμεν σύγκρισιν πρὸς τὴν
ἐκδόσιν τῆς «METROPOLIA», πρῶν ἀνεξαρτήτου
Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐν ταῖς Η.Π.Α. ἡ ὁποία καὶ τε-
λευταίως προσεχώρησεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον (Ι. Πε-
ριτάκη, ἡ θέσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Παλασιολογισμοῦ
τοῦ ζητήματος, Ἀθήναι 1972, σελ. 28 - 26) τῆς Μό-
σχας.

3. Οἱ Μητροπολίται Πέτρος Ἀστυφίδης (Ἀστορίας)
καὶ Ἀνάκιος Ντοῦσκος (Καναδᾶ καὶ Μοντρέαλ) ἀπο-
κλειοὺν κλημάτιον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἰς τὰς Η.
Π.Α. Οὗτοι ἐξυπηρετοῦν τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας
τῶν ἀποδήμων Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων, ἐκείνων οἱ ὁ-
ποιοὶ ἐπιθυμοῦν νὰ κρατήσουν σταθερὰν καὶ ἀμετακί-
νητον τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, καθὼς
καὶ τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς Πατρίδος μας. Οἱ δύο οὗ-
τοι Μητροπολίται μετὰ τῶν περὶ αὐτοὺς κληρικῶν
ταρέχουν ὑψίστην ὑπηρεσίαν καὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν
καὶ εἰς τὸ ἔθνος ἐπισυνάγοντες τοὺς πιστοὺς «ὄν τρό-
πον ὄρνις τὴν ἐαυτῆς νοσοῖαν ὑπὸ τὰς πτέρυγας»
(Λουκᾶ 13,34). Πράγματι, εἰς τὴν χώραν ἐκείνην,
ἔπου ὁ Ἕλληνας κινδυνεύει νὰ ἀπωλέσῃ ὁλοκληρωτι-
κῶς τὴν πίστιν του καὶ μαζὺ μὲ αὐτὴν καὶ τὴν ἐθνι-
κὴν του συνείδησιν, ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία εἶναι ἡ μό-
νη ἡ ὁποία ὑποθάλλει καὶ διαφυλάττει ἀμφοτέρους αὐ-
τὰς τὰς παρακαταθήκας εἰς τὸ ποίμνιόν της.

Ὅθεν καὶ λόγοι ἐθνικοὶ ἐπιβάλλουν νὰ ἐνισχύσῃ ἡ
Ἐθνικὴ Κυβέρνησις διὰ τῆς ἡθικῆς καὶ νομικῆς ὑπό-
στηρίξεως τῆς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν προσφέρουσα αὐ-
τῷ πολυτίμιον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν διατήρησιν ἀκμαί-
ου τοῦ φρονήματος τῶν ἐν Η.Π.Α. εὐρισκομένων Ἑλλή-
νων Ὁρθοδόξων.

4. Ὁ Κύριος Σπυρίδων Ἑρμογένης καὶ ὁ Ἅγιο-
σεβίτης ἱερομόναχος Χρυσόστομος Ἀλεμάχος εἶναι
εὐλείως ἔξοις πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν. Οἱ προ-
αναφερθέντες δύο ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας μας τῶν
Η.Π.Α. Πέτρος καὶ Ἀνάκιος, εὐρίσκονται εἰς πνευμα-
τικὴν κοινωνίαν μόνον μετὰ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου
τῆς Διασπορᾶς. Μὲ τὰς ἄλλας παρατάξεις καὶ μικρο-
μερίδας, αἱ ὁποῖαι ἀναφύονται ἐξ αἰτίας ὁρισμένων ἱ-
ερωμένων ἐκμεταλλευομένων δυσαρρεσκείας τοῦ ποι-
μνίου, οὐδεμίαν ἔχουσιν σχέσιν. Καταδικάζομεν ἐπί-
σης τὰς Μακεδονοσλαβικὰς Ὁργανώσεις, αἱ ὁποῖαι ὑ-
πὸ τὸ πρόσχημα τῶν θρησκευτικῶν ὁργανώσεων δρῶν
εἰς βάρος τῶν ἐν Η.Π.Α. Ἑλλήνων, προσπαθοῦντες νὰ
διαβρώσουν τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν συνείδησιν.

5. Ὁ ἰσχυρισμός ὅτι εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν

προέρχονται κληρικοὶ καθαιρούμενοι ὑπὸ τῶν οἰκείων
ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, ἀποτελεῖ συκοφαντίαν. Ἡμεῖς
ἀνήκομεν εἰς τὴν παράταξιν τῶν Γ.Ο.Χ. ἀκριβῶς διό-
τι ἐπιθυμοῦμεν νὰ παραμείνωμεν πιστοὶ τηρηταὶ τῆς
Ὁρθοδόξου παραδόσεως διὰ τὴν ὁποίαν καὶ πολλοὶ ἐκ
τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὑπέμειναν παλαιότερον δι-
ωγμούς, στερήσεις, φυλακίσεις καὶ ἐξορίας.

Διὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ δίδουν
λαθρὴν ὁρισμένοι καταδικασθέντες κληρικοὶ, οἱ ὁποῖοι
ψευδῶς ἰσχυρίζονται ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἡμετέραν
Ἐκκλησίαν καὶ ἐκμεταλλευόμενοι τὴν εὐσέβειαν τῶν
πιστῶν, ἐμφανίζονται ὡς ὑπέρμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας,
συκοφαντοῦντες καὶ τὸν ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα. Τοὺς τοι-
οῦτους κατὰ καρτὸς ἐμφανίζομένους, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν
Συνὸς καταδικάζει καὶ ἀποκηρύσσει διὰ τοῦ ἐπιστή-
μου αὐτῆς δημοσιογραφικοῦ ὄργάνου.

6. Περιζώνων τὴν ἐπιστολήν μου ταύτην, ἀπευθύ-
νω πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐξοχότητα θερμὴν παράκλη-
σιν, ἐξ ὀνόματος τοῦ εὐσεβοῦς μου ποιμνίου, ὅπως ὁλο-
κληρώσῃτε τὸ ἔργον τῆς νομικῆς πρὸς ἡμᾶς ὑποστη-
ρίξεως. Ἐκτός τῶν ἱερῶν Μυστηρίων τοῦ γάμου καὶ
τῶν βαπτίσεων, τῶν ὁποίων τὰς ληξιαρχικὰς πράξεις
αἱ Ἀρχαὶ καταχωροῦν ἀνεμποδίστως, παρακλῶμεν
ὅπως ἐπεκτείνεται τὴν προστασίαν καὶ εἰς τοὺς ἱεροὺς
ἡμῶν ναοὺς τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων, οἱ ὁποῖοι
ἐξυπηρετοῦν τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τῶν πιστῶν
καὶ ἀποτελοῦν θεμέλιον διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἐκδήλωσιν
τῆς δημοσίας ἡμῶν λατρείας. Ἄνευ ἐλευθερίας τῆς λα-
τρείας δὲν νοεῖται κατοχύρωσις θρησκευτικῆς ἐλευθε-
ρίας, διότι ἡ λατρεία εἶναι ἡ βασικὴ ἐκδήλωσις τῆς
σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν.

Ἐπὶ τοιοῦτου αἰτήματος ἡμῶν ἀποδίδομεν μεγά-
λην σημασίαν, καθότι μέχρι τοῦδε αἱ οἰκείαι κρατικαὶ
Ἀρχαὶ δὲν χορηγοῦν εἰς ἡμᾶς ἄδειαν ἀνεγέρσεως Ἱ.
Ναῶν. Οὕτω διὰ τὰς λατρευτικὰς ἡμῶν ἀνάγκας εἴ-
μεθα ὑποχρεωμένοι ὅπως ζητοῦμεν ἄδειαν ἀνεγέρσεως
ἀποθήκης ἢ αἰθούσης διαλέξεων πρὸς μεγάλην τα-
λαιπωρίαν καὶ ἡμῶν τῶν κληρικῶν καὶ τοῦ ποιμνίου
καὶ αὐτῶν τούτων τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν.

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι θέλετε εὐχαρίστως ἀκούσει τὰ
δικαία ἡμῶν αἰτήματα καὶ ὅτι θὰ προβῇτε εἰς τὴν
πλήρη νομικὴν ἡμῶν κατοχύρωσιν, πράγμα διὰ τὸ
ὁποῖον θὰ εὐγνωμονῇ ἡμᾶς ὅχι μόνον σύσσωμος ὁ εὐ-
σεβὴς λαὸς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὁ
Θεὸς τῆς εἰρήνης θὰ εὐαρεστηθῇ εἰς μίαν ταιαύτην εὐ-
γενῇ χειρονομίαν.

Μετὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς
Ἀρχιμανδρίτης ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΟΡΦΑΝΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως
μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κα-
τοικίας των.

Ε γ υ ύ υ λ ι ο ς

πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους τῶν ἱερῶν Ναῶν
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ πιστοὺς τῆς καθ'
ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Μετὰ πάσης πνευματικῆς χαρᾶς καὶ βαθυτάτης ψυχικῆς ἱκανοποιήσεως πληροφοροῦμεν ὑμᾶς περὶ τῶν συνεχιζομένων ἐργασιῶν εἰς τὸ ἱδρυμα τοῦ Περιστερίου, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ προσφέρῃ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Πρόκειται περὶ ἐνὸς ἔργου ἱεροῦ, τὸ ὁποῖον θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὡς καὶ τὸ Οἰκοτροφεῖον τοῦ Τσακοῦ. Ὡς γνωστὸν τυγχάνει τοῖς πᾶσιν, τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι μέγα καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ αἱ δαπάναι σημαντικαί.

Ἐκκλησίαν, ὅθεν ποιούμεθα εἰς τὰ φιλόανθρωπα καὶ εὐγενῆ ὑμῶν αἰσθήματα καὶ πατρικῶς παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως θελήσητε διὰ τοῦ ὁδοῦ ὑμῶν, νὰ προσφέρητε εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον θὰ δοξάσῃ ὅλους ἡμᾶς, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα. Ὁ ὁποῖος δυστυχῶς ἐπὶ σειρὰν πολλῶν ἐτῶν στερεῖται τοιούτων ἔργων καὶ μόνον διὰ δύο τοιαῦτα κοινωνοφελῆ ἱδρύματα θὰ ἔχῃ νὰ σεμνύνεται. Ἐσχάτως καὶ νὰ δοξάζεται πανταχοῦ.

Μὴ λησμονήτε, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὅτι «μακάριον ἐστὶν διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν» κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Μακροθυμεῖτε οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προύσταται εἰς τὰς ἀναγκαιὰς χρεῖας, ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι». Διὰ τοῦ ὁδοῦ ὑμῶν θὰ δεῖξωμεν τὰ φιλόανθρωπα σπλάχνα ἡμῶν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀγιωτάτην Ὀρθοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, ἣ ὁποία μέσῳ τῶν ἔργων αὐτῶν θὰ δεῖξῃ εἰς πάντας τὸ πόσον οἱ ἐπαῖοι τοῦ Πατρὸς Ἐσπερολογίου ἀγωνίζονται πολλαπλῶς καὶ πολλαχῶς οὐχὶ μόνον ἐν ἀγῶσιν Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔργα φιλόανθρωπίας καὶ ἀγάπης. Ἐὰν λάθωμεν ὑπ' ὄψει ὑμῶν, ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν Παρουσίαν θὰ κριθώμεν ἐκ τοῦ ποσοῦ καὶ ποιότητος τῶν ἀγαθῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχωμεν πράξει εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, τοῦτο μᾶς δίδει τὸ μέτρον ἐπὶ τῇ δόσει τοῦ ὁποῖου θὰ κρίνωμεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ θὰ τὸν προωθώμεν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, ὠφέλιμον, κοινωνοφελές, φιλόανθρωπον. Ἐργον ἀλληλεγγύης καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν πάσχοντα ἀδελφόν μας. «Οὐδὲν ἴσον τῆς ἀγάπης» θρονιοφωνεῖ ὁ ἱερ. Χρυσόστομος. Ἀλλὰ καὶ ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγει ἐπίσης: «Τέκνα μου μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ καὶ γλώσσῃ, ἀλλὰ ἔργῳ καὶ

ἀληθείᾳ».

Τὴν ἀγάπην λοιπὸν ὑμῶν ταύτην πρὸς τὴν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν ἡμῶν ἃς ἐπιδείξωμεν μέσῳ τῆς προσφορᾶς ὑμῶν, εἴτε μεγάλῃς, εἴτε μικρᾷς, ἀνερχομένης ἔστω καὶ μέχρις ἐνὸς διλέπτου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπαινήσῃ ὁ Κύριος πλεῖον τῶν πολλῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα προσφέρονται ἄνευ ἱλαρότητος διότι κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον «ἰλαρὸν δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός».

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Σπείρωμεν ἐπ' εὐλογίαις, ἵνα καὶ ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσωμεν, καὶ οὐχὶ φειδομένως κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον. Ἄς μὴ φεισθῶμεν χρημάτων, ἃς μὴ φεισθώμεν κόπων καὶ θυσιῶν διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν καὶ ἐπιτέλεσιν ἐνὸς ἔργου, τὸ ὁποῖον ὅλοι μετὰ πάροδον ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἀπολαμβάνωμεν καὶ θὰ καμαρώνωμεν καὶ ἐντὸς αὐτοῦ θὰ ποιούμεν τὰς ἱεράς συνάξεις καὶ κηρύγματα καὶ θὰ ἀναφέρωμεν ὡς θυμίαμα εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς τὰς προσευχὰς ἡμῶν πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα καὶ θὰ παρακολουθώμεν τὰς θαυμασίας ὁμιλίας καὶ διαλέξεις, αἱ ὁποῖαι θὰ γίνωνται ἐκεῖ ἀπὸ ἐπιλέκτους ἱεροκλήρυκας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἀναμένομεν τὸν ὁδὸν ὑμῶν, ἀναμένομεν τὴν προσφορὰν τῆς ἀγάπης ὑμῶν. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ δεῖξητε τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδοξάζον ὑμῶν πρὸς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Πολλάκις εἰς τὸ παρελθὸν ἐθυσιάσθητε καὶ προσηνέγκατε πολλά.

Τὸ ἔργον τοῦ Τσακοῦ εἶναι ἔργον ὑμέτερον. Τὸ οἰκοτροφεῖον, ἡμῶν, τὸ ὁποῖον ἔχει δοξάσει τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὰς θυσίας ὑμῶν.

Ἐῖθε ἡ χάρις τοῦ Πλουσίου ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς Θεοῦ νὰ εἶναι ἐφ' ὑμᾶς καὶ εἰς τὰς οἰκογενεῖας ὑμῶν, διότι κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται».

Πρωτοστατοῦντες λοιπὸν καὶ ὑμεῖς εἰς τοιαῦτα ἔργο εἴθε νὰ ἔχητε τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος πάντοτε θὰ κατευθύνῃ τὰ διαδήματα ὑμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Θὰ σκέπη, θὰ φρουρή καὶ θὰ φυλάττῃ ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς κακοῦ καθότι «ἡ ἐλεημοσύνη ρύεται ἐκ θανάτου καὶ οὐκ ἔα εἰσελθεῖν εἰς σκότος», κατὰ τὸ ρῆμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ παραδώσῃτε τὰς ψυχὰς ὑμῶν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, εἴθε ἡ ἐλεημοσύνη νὰ δικαιοῦσῃ, νὰ λαμπρύνῃ καὶ νὰ

Μεταρρυθμιστῶν Καυοδοξίαι

Τοῦ ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ Καλιφορνίας Η.Π.Α.

Ἑλληνας Θεολόγου κ. Τζαφοπούλου

Ὑπάρχουν ζῶα τινά, ἀγαπητέ ἀναγνώστα, ὑπάρχουν ζῶα τινά, τὰ ὁποῖα ζοῦν ὑπὸ τὸ ἔδαφος καὶ εἰς τὸ σκότος, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ ὑπάρχουν μὲν ἀλλ' ἐπικαλύπτονται ὑπὸ μεμβράνης, ὥστε ἀκτίς φωτός οὐδαμῶς δύναται νὰ εἰσδύσῃ εἰς αὐτοὺς καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν οὐδέποτε βλέπουν. Τοιαῦτα τυφλὰ ζῶα π.χ. εἶναι εἶδη τινὰ ἀσπαλάκων. Πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ζώων τούτων ἀναλογοῦν, φίλε ἀναγνώστα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐνίων παποφίλων μεταρρυθμιστῶν, οἵτινες, ἢ εἶναι ἐντελῶς τυφλοί, ἢ δικαστρόφως καὶ κακῶς βλέπουν, ὡς κατωτέρω θὰ εἰδῶμεν.

Εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής», ἐκδόσεως 9.8.72, ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἀγγλικήν, ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ κίνδυνοι τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητος», σημαίνοντας στελέχους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, Καθηγητοῦ καὶ Προέδρου τῶν Λειτουργικῶν Μεταρρυθμίσεων μέχρι καὶ πρὸ τινος, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου π. Νίκωνος Πατριάρχου. Οὗτος «χωλαίων ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις ἐν τοῖς θεολογικοῖς», (στερεῖται πτυχίου Θεολογίας), θερμότερος ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν νεωτερισμῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, γνωστότατος ἡμῖν ἀπὸ τῆς 20ῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, ἐνθα, Πρόεδρος ὢν τῶν Λειτουργικῶν Μεταρρυθμίσεων, δημοσίως ἐν τῇ Εἰσηγήσει τοῦ ἀπεφάνητο ὅτι, μέρη τινὰ τῆς Ὁρθόδοξου Λατρείας «δὲν εἶναι μόνον ἀπορριπτέα, ἀλλὰ καὶ μισητά, βδελυρά» καὶ ὅτι ἐν τῷ Ἀγίῳ Βαπτίσματι ὑπάρχουν στοιχεῖα «ἀπαράδεκτα», δακνῶν ἡθικῶς ἐν τῷ ἁρθρῷ, «στροφήν» δῆθεν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἀρχαιότητα καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ Θεολογίᾳ καὶ Λειτουργικῇ καὶ μερικὴν ἀναπροσαρμογὴν ἐπὶ τὸ Ὁρθόδοξον τῶν Μυστηρίων τῆς, συμφώνως πρὸς τὴν λειτουργικὴν πρᾶξιν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Τὴν «στροφήν» δὲ ταύτην τὴν παρουσιάζει ὡς εὐοσμον καρπὸν καὶ καθαρὸν, προϊόν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Διαλόγου καὶ τὴν χαρακτηρίζει ὡς «ἀναγέννησιν» τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ καὶ ὡς «τὸ σημαντικώτερον πνευματικὸν ξύπνημα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ»...

*Ἄν καὶ τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν κρίνεται ὀξείον πολ-

λευκάνη τὰς ψυχὰς ὑμῶν, ἐπότε νὰ τὰς παραδώσῃτε ἀμώμους, λευκάς καὶ ἀμέμπτους εἰς χεῖρας τοῦ Παύλου τοῦ Ἡμῶν.

Εἴη ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ πάντοτε μεθ' ὑμῶν καὶ μετὰ τῶν ὑμετέρων οἰκογενειῶν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΓΕΝΤΙΟΣ

λῆς προσοχῆς, τὸ μὲν διότι παρουσιάζει εὐκταίαις καὶ ποθητάς καταστάσεις ὡς πραγματικὰς καὶ ὑφισταμένας, τὸ δὲ διὰ τὴν παρατηρουμένην ἐν αὐτῷ ἑλλείψιν ἐνότητος λογικῆς οὐσίας, παρὰ ταῦτα ὁμῶς, λόγῳ τῆς ἰδιαζούσης σημασίας του εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰς ψευδαισθήσεις τῶν μεταρρυθμιστῶν καὶ τὴν διάστροφον αὐτῶν θρασι, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀφέλειαν ταύτων, παραθέτομεν ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα, μεταφρασθέντα παρ' ἡμῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἐκ τῶν ὁποίων εὐχερῶς δύναται τις ἐπιπροσθέτως νὰ ἀντιληφθῇ καὶ τὰ ἐνορμήματα τῆς ψυχῆς των καὶ τὰ νεύματα των ποὺ ὑποδηλώνουν πῶς κατ' αὐτοὺς εἶναι ὁ δρόμος διὰ τὴν Ἐνωσιν. Ἐκαστος δὲ τῶν ἀναγνωστῶν ἂς ἐξγάγῃ καὶ τὰ ἴδια αὐτοῦ συμπεράσματα.

«Ἀλλὰγαὶ αἵτινες δὲν εἶχον ἀκουσθῇ μέχρι σήμερον, ἔχουν ἤδη πραγματοποιηθῇ καὶ θὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἕτεροι, διὰ νὰ συμπληρωθῇ μία ἀφάνταστος Ρωμαιοκαθολικὴ ἀναγέννησις». Αἱ ἀλλὰγαὶ αὗται ἀφορῶσαι καὶ εἰς τὰ μυστήρια, «ἔχουν ἤδη ἐλαττώσει τὰς διαφορὰς μας». Τὰ παραδείγματα, ὁμῶς ποῦ ἀναφέρει πρὸς ἀπόδειξιν τῆς «ἀναγεννήσεως» καὶ τῆς «στροφῆς» πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἶναι πενιχρότατα καὶ ἀσθενῆ, μὴ δυνάμενα νὰ στηρίζουν ἐπαρκῶς τὴν ἀποφίν του καὶ περιοριζόμενα μόνον εἰς τὴν Λειτουργικὴν. Ταῦτα εἶναι: «π.χ. οἱ Καθολικοὶ ἱερεῖς ἐν Ἀμερικῇ ἔχουν ἤδη τὸ δυνατόν τῆς ἐκλογῆς τελέσεως τοῦ Βαπτίσματος διὰ καταδύσεως εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπως κάμνομεν ἡμεῖς καὶ τελέσεως τοῦ Χρίσματος μετὰ τὸ Βάπτισμα... Καὶ μετὰ τὴν Ἐναρξιν τοῦ νέου ἔτους, ὁ τύπος τοῦ Ἀγίου Χρίσματος λαμβάνει ἀκριβῶς τὴν μορφήν τοῦ ἰδικοῦ μας παραδοσιακοῦ: Σφραγὶς Δωρεᾶς Πνεύματος Ἀγίου. Ποῦ εἶναι αἱ διαφοραὶ μεταξύ τοῦ Καθολικοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀρχαίας ἱεροτελεστίας»;

Καὶ ἐν συνεχείᾳ λέγει ὅτι, λόγῳ τῶν νέων (:) τούτων λειτουργικῶν ἀλλαγῶν-ὑποχωρήσεων, τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, αἵτινες δίκην γεφυρώματος... ἐπανενώνουν τὰς δύο Ἐκκλησίας, δὲν θὰ ἦτο λάθος ἐὰν ἐνιοὶ ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθόδοξοι, ἐπορεύοντο μέσῳ τοῦ γεφυρώματος τούτου πρὸς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν: «Ποῖος Θεολόγος, λέγει, θὰ ἠμπορούσε νὰ πείσῃ ἕνα Ἑλληνοαμερικανὸν Ὁρθόδοξον, Ρώσον Ὁρθόδοξον... μὴ ὄντα οἰκτεῖον πρὸς τὸ Ὁρθόδοξον τελετουργικόν... ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ βαπτίσῃ τὸ τέκνον του εἰς μίαν Καθολικὴν Ἐνορίαν καὶ ἐν ταύτῃ νὰ γίνῃ καὶ μέλος αὐτῆς; Ποῦ εἶναι τὸ λάθος»; Ἀλλ' οἱ ἀσπαλακῶδεις ὀφθαλμοὶ τοῦ νεωτεριστοῦ, σκοποῦντος τὰς Παπὰς

μεταρρυθμίσεις, άδυνατου, να ίδουν την κρυπτομένην δπισθεν των άποπλανητικων τούτων αλλαγών άδηφάγον παπικήν χοάνην, υπό τή Ούνιτικόν αυτής σχήμα. Αί 'Ορθόδοξοφανείς αύται αλλαγαι του Παπισμου, φαίνονται νάι εις τον άφελή νωτεριστήν, ή δέ Ούνία είναι άγνωστος λέξις εις αυτόν και δέν την βλέπει, διότι μεμβράνη ψευδαισθήσεων και άκαταπαύστου όρμης προς τον Παπισμόν, επικαλύπτει τους όφθαλμούς του, καιτοι αλλαχού όμολογει, ό δύστηνος, ότι τάς μεταβολάς αυτές «άσφαλώς δέν τάς έκαμαν διά να ευχαριστήσουν ήμάς»...

Αλλ' ή Παπική 'Εκκλησία, εκτός των λειτουργικών «υποχωρήσεων» εις άς προέδη προς συνάντησιν (!) μετά της 'Ορθόδοξου, προέδη λέγει, κατόπιν «έκτεταμένου αυτοελέγχου» και εις «Θεολογικάς» υποχωρήσεις: «Καθολικοί Θεολόγοι όμου μετά της επισήμου 'Εκκλησίας, ήρχισαν να υποχωρούν προς την αρχαιότητα εν τη Θεολογία και ταίς μυστηριακάις τελεταίς, μέχρι του σημείου ώστε εις πολλά σημεία να έχουν ήδη συνδιαλλαγή με μερικάς από τάς ιδιικάς μας πλέον χαρακτηριστικάς πίστεις...». Δέν παρέχει, όμως, ούδέν απολύτως παράδειγμα, έστω και μιάς θεολογικής υποχωρήσεως, προς στήριξιν της θέσεώς του, ως τουτο πράττει, έστω και πενιχρώς, εις τάς λειτουργικάς μεταρρυθμίσεις. Και ένφ ό Πάπας όλίγους μόλις μήνας, πριν ούτος συγγράφη τή άρθρον του, ήτοι την 24.1.72, ότι έπεδιδετο αυτώ έν Λατερανώ ό «Τόμος 'Αγάπης», εδράξατο της ευκαιρίας να δομβίση και αυθις εις τά ότα των 'Ορθόδοξων 'Ιεραρχών του Οικουμενικού ήμων Πατριαρχείου, ότι ή Ρωμαική 'Εκκλησία είναι ή «μητέρα και κεφαλή όλων των εκκλησιών της πόλεως και της οικουμένης», ό δέ Πάπας «ή κίωνία όρατή αρχή και θεμέλιον ένότητος των επισκόπων και του πλήθους των πιστών», επιδεικνύων ούτω αυτοίς τή Παπικήν πρωτεϊον έξουσίας, ό άφελής ούτος λευίτης όμιλει περί θεολογικών υποχωρήσεων της Ρώμης! Αλλά κωφοίς έώκεσαν οι της μεταρρυθμίσεως προϊστάμενοι! Αλλαχού δ' έπάγεται ότι «Ενός της πνευματικής αυτής γεφυρώσεως, ό 'Αθηναγόρας όμου μετά του Παύλου (του Πάπα) έκαμαν έήματα διά να άνοιξουν ένα διάλογον μεταξύ των αξιοσεβάστων θεολόγων των επί της ιερής περι του Θεού έπιστήμης, Θεολογίας καλουμένης. Ήσαν καθοδηγημένοι όπως εξετάσουν σημεία επί των οποίων συμφωνούμεν και διαφωνούμεν, με την προσπικήν όπως φθάσουν μέχρι ένώσεως των δύο τούτων αρχαίων κλάδων του Χριστιανισμού». Ταύτα όμως ούδεμιές ιστορικής αληθείας έχονται, καθ' όσον ό Πατριάρχης 'Αθηναγόρας ποτέ δέν ήθελε θεολογικόν διάλογον. Ήθελε μόνον «διάλογον της αγάπης»... Αλλά και πάλιν ό δύστηνος ούτος μεταρρυθμιστής, άσπάλαξιν έοικώς, ού βλέπει και ού γινώσκει ότι, δόγμα του Πατριάρχου 'Αθηναγόρου, κεκηρυγμένον παρά του ίδιου, ήτο ότι, «Η Θεολογία διαιρεί, ή δέ αγάπη ένώνει»!!! Παραπλανηθείς λοιπόν ό άρθρογράφος υπό των Παπικών έλιγμών, άφελώς προτρέπει όπως, «Ολοι αι 'Ορθόδοξοι 'Εκκλησίοι 'Αμερικής, θά έπρεπε να επανεξε-

τάσουν προσεπτικώς και να διατιμήσουν και πάλιν τάς παραδοσιακάς των θέσεις έναντι του Ρωμαιοκαθολικισμού, ως ούτος νυν διαπτύσσεται». Ίδωμεν, όμως, τι έτι ούτος κταφλυαρεί περί την θρυλουμένην «'Ενωσιν». Έναντι αυτής «ή 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία δύναται να προχωρήση κατά δύο τρόπους: Δύναται να διατηρήση την αυτονομίαν της και την διακεκριμένην αυτής ένότητα ως ή αρχαία 'Αποστολική 'Εκκλησία, ή — 'Ακουσον! 'Ακουσον! — δύναται να γίνη ένας Ρωμαιοκαθολικός δ ο ρ υ φ ό ρ ο ς, δογματικώς έρρινωμένος μετά Καθολικισμού...».

Αλλ' ένφ τσοούτο, έγκωμιάζει τον «αναγεννημένον» Ρωμαιοκαθολικισμόν, διά την μητέρα αυτού 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν, της οποίας τυγχάνει τρόφιμος και έν αυτή, αυλιζόμενος, ούδένα απολύτως στοργής λόγον εύρίσκει να είπη, τούναντίον, την χαρακτηρίζει ως «'Εκκλησίαν Γκέττο» και την παρουσιάζει ως «ναρκωμένην, άκαμπτον, αλλά και ευθραυστον», την άποϊαν ευχερώς θά ήδύνατό τις να καταθραύση εις άναριθμητα θραύσματα, εάν επεχειρεί και έλαχίστας έστω αλλαγάς, κατά την εικόνα του πεπαλαιωμένου και ξηρού άσκού, τον όποιον πληροῦμεν διά νέου οίνου: «Είς άπάνταστον αριθμόν κομματιών (θά έθραύετο), εάν έστω και ένας μικρός μόνον αριθμός από αυτές τάς αλλαγάς (ας ή Ρωμαιοκαθολική έκαμεν), είχον προταθή και πραγματοποιηθή έντός της 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας και της κατεστημένης αυτής ψευδ ο δ η μ ο κ ρ α τ ί α ς » ! Αλλαχού δέ όμιλει συγκεκριμένως περί «τριών πιθανών τμημάτων» εις τά όποια θά έθραύετο ίσως, ήτοι: «την παραδοσιακήν 'Ορθόδοξον, άπωθημένην εις την άμυντικήν στάσιν έντός ενός γκέττο, την Ρωμιορθόδοξον και την φιλελευθέραν διακηρυγμένην 'Ορθόδοξον, ήτις προϊόντος του χρόνου, θά έσχημάτιζε την Προτεσταντικήν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν». Αγωνιών δέ έν επιλόγῳ διά την τύχην της «κληρονομίας» την όποιαν ό Πατριάρχης 'Αθηναγόρας εκληροδότησεν ήμιν και οϊόμενος ότι, ή έμμονή και προσήλωσις της 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας εις τάς αρχαίας αυτής παραδόσεις και τους αρχαίους θεσμούς και ή άρνησις αυτής όπως κατά μικρόν έστω μακρυνθή απ' αυτών, ίνα εῷδοθη ή «'Ενωσις» αποτελεί κατά τον λατινόφρονα τουτον κληρικόν τον κατ' έξοχήν κίνδυνον της Χριστιανικής Ένότητος και της μεγάλης «κληρονομίας», θλίβεται δι' αυτό, και διαπορούμεος έρωτά: «Πώς ήμπορεί ή 'Ορθόδοξία να διατηρήση την αυτονομίαν της, τάς δογματικάς της διακρίσεις, την λειτουργικήν της παράδοσιν, χωρίς να κατατρέψη αυτό τή όποιον έδημιούργησεν ό 'Αθηναγόρας Α' και ό Παῦλος Στ' επί του έρους των 'Ελαιών;»

Οῦτως έχόντων των εκκλησιαστικων πραγμάτων έν τη 'Αρχιεπισκοπῇ Β. και Ν. 'Αμερικής, ό κίνδυνος έξουνιτισμού της 'Ομογενείας φαίνεται επικρεμάμενος καθ' όσον τοιαῦτα φιλοπαπιστικά κηρύγματα κενοφώνων νωτεριστών, πέμπονται άνελλιπώς και δωρεάν διά της έφημερίδος της 'Αρχιεπισκοπῆς «'Ορθόδοξος Παρατηρητής» εις τάς οίκίας πάντων άνεξαιρέτως των όμογενών. Δέν χωρεί πλέον άμφιβολία καμμία, ότι έν

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ὁρθοδόξιας ἀσφαλῶς πρέπει νὰ εἶναι φάροι τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὁποίου τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον πρέπει νὰ συνεχίζουσι διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπίσης νὰ εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν φύλακες τῶν Ὁρθοδόξων Παραδόσεων, αἱ δὲ ἐνέργειαι τῶν Πατριαρχῶν ἐν λόγοις καὶ ἔργοις νὰ εἶναι ἀνάλογοι τῶν φρονημάτων τῆς Ὁρθοδόξιας ἐμπνεόμεναι ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπ' οὐδεμιᾶς ἄλλης ἀρχῆς καὶ σκεπτιμότης, ἥτις προξενεῖ σύγχυσιν εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁ Ἅγιος Ταρσῖος λέγει ἐν τῇ Ζ' Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ὅτι «τὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ παραδοθέντα οὐκ εἰσὶν

τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς καὶ δὴ εἰς νεοραλλογικὰς θέσεις, ἐμφωλεύει πληθὺς λατινοφρόνων κληρικῶν, νοσοῦντων νοσταλγῶν τῶν Παπικῶν καινοτομιῶν, οἵτινες οὐσιαστικῶς ἀπερράγησαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ ἐνῶ γνωρίζουν καλῶς ὅτι ἵστανται ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη πεπυρωμένου κρατήρος, δὲν διστάζουσιν ἐν τούτοις πάσῃ μηχανῇ νὰ ἐπιδιώκουν τὴν μετὰ πλᾶσιν τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ τὴν φθορὰν τοῦ ποιμνίου, φρενοβλαδῶς σύροντες τὴν Ὀμογενεῖαν ἐκεῖ ὅπου καὶ αὐτοὶ πορεύονται.

Δὲν ὑπάρχει, φίλε ἀναγνώστα, δὲν ὑπάρχει τραγικότερον θέαμα καὶ δαθυτέρα θλίψις, ἀπὸ τὸ νὰ βλέπη τις τὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδόξιας νὰ αἶρουν μάχαιραν κατ' αὐτῆς, προτιθεμένην νὰ κόψῃ τὰς ρίζας τῆς καὶ τοὺς δεσμοὺς τῆς ποὺ τὴν συνδέουσιν μετὰ τὴν ἀγιωτάτην Ἀποστολικὴν Παράδοσιν καὶ νὰ τὴν ρίψουν αἰμόφυρτον εἰς τὸ χωνευτήριον τῆς ἀβύσσου ἐνὸς συγχρόνου θρησκευτικοῦ Συγκρητισμοῦ ποὺ ὀνομάζεται «Οἰκουμενισμός»! Καὶ εἶναι οὗτος σήμερον ὁ μέγιστος ἐχθρὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπιδιώκων νὰ τὴν διασπάσῃ καὶ νὰ ἐνσπείρῃ ἐν αὐτῇ τὴν ἀλληλοκτονίαν.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἀγωνίζεται σήμερον ἄλλην μίαν φορὰν διὰ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς! Ἀγωνίζεται εἰς παγκόσμιον κλίμακα ἐναντίον τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἀνθρωπομόρφων ἀσπαλάκων, οἵτινες ἀμαθῶς καὶ ἀθλίως περὶ αὐτῆς φρονούντες, φθείρουν τὴν οὐσίαν τῆς, ἐκφυλίζουν τὰ δόγματά της καὶ λυμαίνονται τῆς πίστεως τὰ ὑπερφύα μυστήρια. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ὁ Χριστοπρεπὴς Λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἀνυποστόλως κηρύττει τὸ «οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»! Καὶ ἀκραδάντως πιστεύει, ὅτι τὴν πρεσβυγενῇ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, «οὐ παρόψεται ὁ ταύτην ἕως ἄρτι ἀπὸ πάντων τῶν ἐναντίων διατηρῶν Κύριος».

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΖΑΦΟΠΟΥΛΟΣ

157 - 10 TH. AVE.
SAN FRANCISCO, CAL
94118 U.S.A.

ναὶ καὶ οὐ, ἀλλὰ ναὶ εἰσὶν ἐν τῇ ἀληθείᾳ». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας», εἶναι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου, δὲν εἶναι ὡς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, τὸ κέντρον ἐκεῖνο τῆς εἰδολολοτρίας ποὺ μετὰ τοὺς «ἡγήσαφηξησμούς» του ἐσκόρπιζε τὴν σύγχυσιν καὶ τὸ σκότος.

Ὅμως εἰς τὰς ἡμέρας μας βλέπομεν χαρασσομένους πατριαρχικὰς γραμμὰς ὅχι εὐθείας, ὅχι σύμφωνα μετὰ τὸ «ΝΑΙ» τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ γραμμὰς «ναὶ καὶ οὐ», γραμμὰς τοῦτέστιν συγχύσεως ποὺ προξενοῦν σκάνδαλα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἀναφέρω συγκεκριμένους περιπτώσεις, ἐξ αἰτίας ἐπισήμων πατριαρχικῶν ἐνεργειῶν.

1) Ὁ νέος Πατριάρχης Δημήτριος, ὡς γνωστὸν, κατὰ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του, ἀφοῦ ἐνεκωμίασε τὸν προκατόχον του Ἀθηναγόραν, τὸν πρωτοστάτην τῆς Οἰκουμενικῆς Παναιρέσεως, ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν γραμμὴν (τῆς Παναιρέσεως) ἐκείνου καὶ θὰ συνάψῃ «διάλογον» μετὰ τὸ Ἰσλάμ.

2) Προφανῶς διὰ τὴν δημιουργίαν κλίματος «διαλόγου» μετὰ τοῦ Ἰσλάμ ἀπηύθυνεν «ἐκκλησίαν ἀδελφωσύνης» μεταξὺ Χριστιανῶν καὶ Μουσουλμάνων («ΕΛΛ. ΒΟΡΡΑΣ» 7.11.1972) ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ τερματισμοῦ τοῦ τουρκικοῦ ραμαζανίου, εἰς δὲ τὸ μήνυμά του πρὸς τοὺς Μουσουλμάνους, τονίζει ὅτι, «ἡμέρα τῆς σωτηρίας μας θὰ εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀντιληφθῶμεν ὅτι εἴμεθα ἀδελφοί». Δηλαδή, οἱ Τούρκοι, κατὰ τὸν Πατριάρχην, δὲν ἔχουν ἀνάγκην πίστεως εἰς Χριστὸν καὶ Βαπτίσματος εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος, σύμφωνα μετὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου ἐν Ματθ. κη' 19;

3) Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδόξιας ἑ.ἑ. Ὁ Πατριάρχης Δημήτριος μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Νικολάου, εἰς μῆνυμά των πρὸς τοὺς πιστοὺς τονίζουν: «Παραμένοντες πιστοὶ λειτουργοὶ καὶ διάκονοι καὶ σωματοφύλακες ἀγρυπνοὶ — τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας — ἀλλὰ καὶ τηρεῖται πιστοὶ τοῦ ἐπὶ τῶν διπτύχων τῆς Ἐκκλησίας ἱεροῦ πολιτεύματος», ἐπαναλαμβάνοντες δὲ καὶ τὸ τοῦ Συνόδικου «γεραίρομεν» λέγουσι τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην ταύτην ἐορτὴν τῆς Ὁρθοδόξιας, φρονούντες μετὰ τῶν ἁγίων πατέρων «οἱ προφῆται ὡς εἶδον, οἱ ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν... οὕτω φρονούμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύττομεν...» (ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ 17.3.73).

4) Εἰς ἀντακινωθὲν των οἱ δύο Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας τῆς 21.3.73 τονίζουν τὴν ἀπόφασίν των νὰ συνεχίσῃ τὴν συμμετοχὴν τῆς ἡ Ὁρθοδόξια εἰς αἵρετικοὺς ὀργανισμοὺς καὶ συμβούλια, ὡς τὸ περιβόητον Π.Σ.Ε. ἐνθα συμπροσεύχοντα καὶ συμφύροντα οἱ... Ὁρθόδοξοι μετὰ τῶν Αἵρετικῶν τῆς Δύσεως, ἐπὶ καταφρονήσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξιας, οἵτινες ἀναθεματίζουν τοὺς

κοινωνούντας και συμπροσευχομένους μετὰ τῶν Αἰρετικῶν. Ἴδού τιμῆμα τοῦ ἀνακοινωθέντος τῶν: «Ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρουσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ Ἐκκλησιῶν, ὁμοφώνως ἐτονίσθη ἡ ἀνάγκη συνεχίσεως καὶ ἐνισχύσεως αὐτῆς, ὅσον καὶ τοῦ ἐν Γενεύῃ κέντρου τοῦ Συμβουλίου». (ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ 21.3.73).

Κύριε Διευθυντά, κατόπιν τούτων, πᾶς Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ὅστις πονεῖ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν, διερωτᾶται καὶ ἐρωτᾷ, πῶς συμβιβάζονται πάντα τὰ ἀνωτέρω μετὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας; Δὲν εἶναι πάντα ταῦτα τὰ «ναὶ καὶ οὐ» ἐπιζήμια διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας; Δὲν εἶναι ταῦτα πρόξενα συγχύσεων καὶ σκανδάλων;

Πῶς συμβιβάζεται α) ἡ πατριαρχικὴ δήλωσις ἐν μηνύματι αὐτοῦ πρὸς ἀλλοθρήσκους, ὅτι «εἰμεθα ἀδελφοί» μετ' αὐτῶν, β) ἡ δήλωσις ὅτι οὗτος θὰ συνεχίσῃ τὴν γραμμὴν τῆς παναιρέσεως τοῦ Ἀθηναγόρα, καθὼς καὶ ἐκεῖνη γ) περὶ συνεχίσεως συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς Συμβούλια ψευδοεκκλησιῶν καὶ Αἱρετικῶν, πῶς συμβιβάζονται, ἐρωτῶμεν τοῦτα μετὰ τὰ «ὅσα οἱ Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, ὅσα ἡ Ἐκκλησία παρέλαθεν...» κλπ., τὰ ὁποῖα οἱ Πατριάρχαι ἐπαναλαμβάνοντες διεκήρυξαν ὅτι «οὕτω φρονούμεν»;

Δηλαδή ἄλλα λέγονται εἰς ἐνθρονιστήρια καὶ ἐκκλησίες πρὸς ἀλλοθρήσκους, ἄλλα τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἄλλα εἰς ἀνεκοινωθέντα ἐπίσημα ἀναιροῦντα τὰ μὲν τὰ δέ, μετὰ τὰς δοῦσας ἀντιφάσεις χειροτέρας τῶν «ἤξεις - ἀφήξεις» τῆς Πυθίας;

Τοιαῦτα πράγματα οὔτε παρέλαθεν ἀπὸ τοῦς Ἀποστόλους οὔτε καὶ παρέδωκεν ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ εἰς τοὺς πιστοὺς Ὁρθοδόξους. Ταῦτα πάντα εἶναι ἐφευρήματα τῆς καινοτομίας καὶ τῆς Οἰκουμενιστικῆς κινήσεως πρὸς ἔνωσιν (= ὑποδούλωσιν) τῆς Ὁρθοδοξίας μετὰ τῶν Δυτικῶν Αἱρέσεων καὶ ἐν συνεχείᾳ μετὰ τῶν ἀλλοθρήσκων τοῦ Πανθεϊσμοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ... βεβαίωσις τῶν Πατριαρχῶν ὅτι «παρὰ μένουσιν σωματοφύλακες, ἄγγυλοι τηρεταὶ πιστοὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας πολιτεύματος», εἶναι, φρονούμεν, «στάχτη στὰ μάτια» τοῦ λαοῦ, ὅστις κατ' ἐξοχὴν εἶναι ὁ «φύλαξ τῆς Ἐκκλησίας», καὶ κρύπτει σκοπιμότητα.

Διὰ τοῦτο πρέπει περισσότερον νὰ προσέξωμεν τὴν ἀθόρυβον, ἀλλὰ βεβαίαν δρᾶσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (ὅστερ' ἀπὸ τὸ θορυβῶδες πέρασμα τοῦ Ἀθηναγόρου) καὶ τὴν προώθησιν τοῦ προγράμματος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

αὐτοῦ καὶ ὅς μὴ ἐπιτραπῇ νὰ καλυφθῇ καὶ λησιμονηθῇ ὑπὸ τοὺς κρότους καὶ τοὺς ἤχους τῶν τυμπανοκρουσιῶν περὶ «δικαιωμάτων» καὶ «τόμων» καὶ «καταστατικῶν χαρτῶν», πραγμάτων τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ «ἐν ἀνομίαις» τῶν διαφόρων Φαρμακίδων συνελήφθη καὶ τὰ ὁποῖα στὸ κάτω-κάτω δὲν μᾶς παρέδωκαν οὔτε οἱ Ἀπόστολοι, οὔτε οἱ Βασίλειοι καὶ Χρυσόστομοι οὔτε καὶ ἡ Ἐκκλησία πού... δὲν ἔχει καμμίαν δουλειὰ μετὰ τὸν Καίσαρα... Ταῦτα εἶναι κατασκευάσματα (προικοσυμβόλαια) παρανόμου συζεύξεως Ἱεραρχίας καὶ Καίσαρος (ἐρμηνὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἡτοὶ τοῦ ὑπολοίπου Κλήρου καὶ Λαοῦ) καὶ ξένα πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, τὴν ὁποίαν ὁ Οἰκουμενισμὸς διαίως ἀνατρέφας καὶ καταπατήσας τὸ 1924 μετὰ τὴν ἀντικανονικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου, προχωρεῖ μεθοδικῶς καὶ ἀπροσκόπτως εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν σχεδίων του, ἥτοι τὴν διάλυσιν καὶ ὑποδούλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὰς Σκοτεινὰς Δυνάμεις.

Διὰ τοῦτο «πρόσχωμεν...». Καὶ πρὸ παντὸς ὅσοι δὲν βλέπουν τὰς νέας μεθόδους τοῦ Φαναρίου καὶ νομίζουν ὅτι ἐνεφανίσθησαν νέοι... Οἰκονόμοι ἐξ Οἰκονόμων, ὅτινες «ἐν πνεύματι... ἀληθείας (!) καὶ δικαιοσύνης (!) καὶ ἀκραιφνοῦς ὀρθοδόξου πνεύματος (!!!) ἀνέστησαν τὴν σκηνὴν τὴν πεπτωκυῖαν»!...

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν.

Μετ' εὐχῶν

Ἱερᾶς Θεόδωρος Γ. Σαββίδης (Κοζάνη)

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Πρόεδρος

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΤΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴς συστάσεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίως

Πάσιος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμὰς 15.—

» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τριμὴ Φύλλου δραχμ. 2

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

-Πρὸς

Τὸν Δημοσιογράφον καὶ Συνεργάτην
τῆς Ἑφημερίδος «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

κ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΝ

ΑΘΗΝΑΣ

Ἀξιότιμε κ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Κατόπιν δημοσιεύσεως εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐγκρίτου ἑφημερίδος «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 31 Ἰανουαρίου 1973 ὑμετέρου δημοσιεύματος μετ' τίτλον «ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ» εἰς τὴν καθιερωμένην ὑμετέραν στήλην «Τὸ Χρονικὸν τῆς ἡμέρας», ἀναφέρονται τὰ κάτωθι:

Εἶναι πραγματικὰ περίεργον ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν διαστημοπλοίων, τῶν «κομπιούτερς» καὶ γενικὰ τῆς ἐπιστήμης, ὑπάρχουν ἄνθρωποι στὸν τόπον μας ποὺ δίδουν τόση σημασίαν στὸ παλαιὸ ἡμερολόγιον, ὥστε νὰ τὸ θεωροῦν ὡς ἓνα εἶδος θρησκείας! Καὶ θὰ φανῇ περίεργον τὸ ὅτι ἐρχομαι σ' αὐτὴ τὴ στήλη νὰ σταθῶ συνήγορος... τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἀπὸ μιᾶ ὠρισμένη ἄποψι. Ἀλλὰ ἄς ἐξηγηθῶ γιὰ νὰ μὴ παρεξηγηθῶ...

Ἐν συνεχείᾳ ἀφοῦ ἀναφέρεσθε, κ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ εἰς πλείστα ἀστρονομικὰ ἐπιχειρήματα μετ' ἀσκόπων ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν διὰ ζητήματα πίστεως, ἀπὶν ἐνῶ ἀπ' ἐνὸς μὲν δὲν κατέχετε ὡς τελείως ἀνίδεος, ἀπ' ἐτέρου ὅμως δὲν παραλείπετε μὲ ἀρχετὸ «εἰρωνικὸ δημοσιογραφικὸν» (ΧΙΟΥΜΟΡ) νὰ προσφέρετε δημοσιογραφικὸν ὄλεον πρὸς διασκευάσιν καὶ ψυχαγωγίαν τοῦ ὑμετέρου ἀναγνώστη καὶ κοινῶν διὰ τῶν ἐξῆς φαιδρῶν: Ἐπειτα ἀπὸ 12 χιλιάδες χρόνους θὰ λέγῃ τὸ νέο ἡμερολόγιον Δεκεμβρίου καὶ οἱ Παλαιοημερολογίτες, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι θὰ ὑπάρχουν καὶ τότε, θὰ ἔχουν Αὐγουστο ἢ Σεπτέμβριον! Θὰ χιονίζῃ καὶ ἐκεῖνοι: θὰ σκᾶνε ἀπὸ τὴν ζέστη κατὰ τὸ ἡμερολόγιόν τους. Ἡ θὰ εἶναι Ἰούλιος καὶ ἐκεῖνοι θὰ ἔχουν βαρυχειμωνιά! Παραθέτω αὐτοὺς τοὺς ὑπολογισμούς γιὰ ν' ἀποδείξω πόσο ἐκτὸς πραγματικότητος καὶ ἀληθείας εὐρίσκονται οἱ ὁπαδοὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, παρ' ἔλον ὅτι δὲν φαντάζομαι ὅτι θὰ ὑπάρχουν Παλαιοημερολογίτες ὅχι εἰς τὸ ἀπώτερον, ἀλλὰ οὔτε στὸ κοντινὸν μέλλον. Τὸ Ἰουλιανόν, τὸ παλαιόν, τὸ καθιερώσας ὁ Ἰούλιος Καίσαρ εἰδωλολάτρης, ἐνῶ τὸ νέο ὁ Πάπας Γρηγόριος χριστιανός. Τότε ποῦ ἔγκαιται ἡ συνηγορία μου; Ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, καθυστερημένοι ἀστρονομικῶς καὶ πνευματικῶς, δὲν ἐνοχλοῦν κανένα. Καλοὶ Χριστιανοὶ εἶναι, ἔχουν τίς ἀντιλήψεις τους, ἄς τοὺς ἀφήσουμε ν' ἀσχοῦν τὴ λατρεῖαν τοῦ ἰδίου Θεοῦ καὶ ν' ἀκολουθοῦν τὸ ἑορτολόγιον ὅπως ἐπιθυμοῦν. Ἀς ἀναγνωρίζοντα οἱ ἱεροπράξιες γάμοι, βαπτίσεις κλπ. Φιλόνομοι πολῖτες εἶναι, ἄς εἶναι λοιπὸν ἐλεύθεροι νὰ πιστεύουν στὴν τυπικὴ πλάνη τους, ἀφοῦ σ' αὐτὴν ἐρίσκουν ψυχικὴν ἱκανοποίησιν. Ἐχουν εἰσχωρήσει καὶ ἀπατεῶνες τίς εὐσεβεῖς τάξεις των; Πιθανὸν καὶ ἀναπόφευκτον. Ἀλλὰ οἱ ἀπατεῶνες δὲν λεί-

πουν ἀπὸ καμμία κίνησι. Πάντως τὸ Κράτος πρέπει νὰ στρέφῃ τὴν προσοχὴν του: Στὸν ἐλεγχὸ τῆς προσελκύσεως νέων ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν στὸ μοναστικὸν βίον καὶ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν παιδιῶν στὰ σχολεῖα, ὥστε νὰ καταλάβουν ὅτι τὸ νέο ἡμερολόγιον εἶναι τὸ ἐπιστημονικῶς ὀρθόν, ὅτι καμμία σημασία δὲν ἔχει ἡ ἡμερομηνία κατὰ τὴν ὁποίαν τιμῶνται οἱ ἑορταὶ τῆς χριστιανοσύνης καὶ ἐκεῖνο ποῦ προέχει εἶναι ἡ θρησκευτικὴ συνειδήσις, ἡ οὐσία τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ὅχι οἱ τύποι. Ἔτσι ὁ παλαιοημερολογισμὸς θὰ ἀφυδατωθῇ καὶ μὲ τὸν καιρὸ θὰ λείψῃ ἐλλείψει νέων ὁπαδῶν! Αὕτη εἶναι ἡ φωνὴ τῆς λογικῆς!

κ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ὅλως ἀπροόπτως, ἡ παράταξις ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ. εὐρέθη πρὸς μεγίστου ἀφνιδιασμοῦ, κατόπιν τῆς ἀναγνωσεῖς «σκανδαλώδους δημοσιογραφικῆς ὑμετέρας στήλης» διὰ τὸ ἡμέτερον θέμα τοῦ Παλαιοημερολογισμοῦ. Μένοντες ὅμως λίαν κατὰ πληκτοὶ καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ, πῶς δημοσιογράφος ὑμεῖς καὶ μάλιστα μὲ ἀρχετὴν περιωπὴν, διαθέσατε τόσον «ἐπιπολαιῶς» καὶ ἀφειδῶς δημοσιογραφικὴν πρὸς ἀνάγνωσιν ὕλην, στερουμένης παντελῶς τῆς πραγματικῆς οὐσίας διὰ θέματα τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ἀσκητικῆς ἡμῶν πίστεως; Δὲν νομίζεται ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον ἡ σιωπὴ ἀπὸ τοῦ νὰ σπεύδῃ ὁ ὑμέτερος δημοσιογραφικὸς κάλαμος νὰ θίγῃ ἐκκλησιαστικὰ τοιαῦτα, ἅτινα δὲν κατέχει καὶ πόρρω ἀπέχει;

Διερωτᾶσθε: Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχουν σήμερον ὁπαδοὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ποῦ νὰ θεωροῦν αὐτὸ ὡς ἓνα εἶδος θρησκείας; Διατὶ τοιαύτη ἀπορία ἐκ μέρους ὑμῶν, κ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ; Βεβαίως! Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ 20οῦ αἰῶνος, εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν διαστημοπλοίων, εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν «κομπιούτερς», εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς λαμπρᾶς ἐπιτεύξεως τῆς ἐπιστήμης, εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Σχισματικῶν Νεωτεριστῶν Καινοτόμων, εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Δυνάμεων τοῦ Σκότους, Μασωνισμοῦ, Οἰκουμεινισμοῦ καὶ πάντων τῶν πολυαριθμῶν «ΣΑΤΑΝΙΚΩΝ ΑἰΡΕΣΕΩΝ», ὑπάρχει ΟΥΧΙ ΜΙΑ ΧΟΥΦΤΑ, ὡς κοινῶς λέγεται, ἀπλοϊκῶν καὶ θρησκολήπτων ἀγραμμάτων (Παλαιοημερολογιτῶν). Ἀλλὰ ἀντιθέτως μία ἀρχετὰ ὑπολογισμὸς μερὶς 1.500.000 καὶ πλέον ἐλληνικοῦ λαοῦ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀγωνιστῶν ὑπὲρ τῆς ΠΑΤΡΩΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ. Μία μερὶς ἥτις μένουσα πιστὴ καὶ ἀκλόνητος εἰς τὴν πατροπαράδοτον πίστιν τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων, ἀποτελεῖ τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ! Μία μερὶς ἥτις διωκομένη ἀμειλίχτως ἀπὸ τὸ ἔτος 1924 ἐκ τῶν προδοτῶν Νεωτεριστῶν Καινοτόμων τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, εἰς τὸν ΣΤΑΥΡΟΝ ΤΗΣ ΔΙΩΣΕΩΣ, ἐν ἀογγύστως εἰς τὸν ὅμιον φέρει, ἀτενίζε, ΤΟΝ ΑΥΤΩΤΗΝ ΙΗΣΟΥΣ, ὅστις ἐσταυρώθη καὶ ἀνεστήθη. Μία μερὶς ἥτις σὺν Θεῷ, διὰ τῆς ὠλοκληρωμένης θρησκευτικῆς συνειδήσεως, αἰσθάνεται ἀπεριόριστον

ψυχικήν ικανοποίησιν οὐχί εἰς τὴν «τυπικὴν πλάνην», ὡς ὑμεῖς φρονεῖτε, ἀλλὰ ὅτι αὕτη εἶναι ἡ κληρονομία τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ τῆς Γλυκυτάτης Ὁρθοδόξης καὶ ταπεινῆς διάδοχος τῶν ΜΕΓΑΛΩΝ καὶ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ τῆς τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Μία μερίς ἦτις διὰ τῆς προσευχῆς καὶ ψυχικῆς ἀνατάξεως ποῦ δημιουργεῖται ἀπὸ τὸν ἀνυπολόγιστον καὶ ἀνυπόκριτον ζῆλον τῆς πίστεως (δι' ἧ καὶ θεωρεῖται φανατικῇ), προστρέχουσα καθ' ἑκάστην εἰς τὸν Ἀρχηγόν, Νομοθέτην, Θεμελιωτὴν καὶ Τελειωτὴν τῆς πίστεως, ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ, ἀναμένει τὴν ὥς ἐκ θαύματος ἐπιστροφὴν τῶν πλανηθέντων ὁποδῶν τοῦ Γρηγοριανοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου (μεταξὺ τῶν ὁσίων, δυστυχῶς, συγκαταλέγεσθε καὶ ὑμεῖς κ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ), εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀγιωτάτης τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν ἀσχολούμεθα μὲ τὰ ἀστρονομικὰ οὐχί ὡς καθυστερημένοι ἀστρονομικῶς καὶ πνευματικῶς, ὡς μᾶς χαρακτηρίζετε, ἀλλὰ διότι γνωρίζομεν πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐορτολογικοῦ χρόνου, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰς ἰσημερίας καὶ ἀστρονομικὰς κινήσεις ἃς ὑμεῖς ἀναφέρετε. Εἰς τοὺς Ἀγίους Πατέρας δὲν ἦτο ἄγνωστος ἡ πτώσις τῆς ἰσημερίας. Προτιμῶντες ὅμως τὴν «Ἐνωσιν» κατεφρόνησαν ἰσημερίας καὶ ἀστρολογίας, φροντίζοντες ὥστε τὸ Παλαιὸν ἐορτολόγιον ὅπου οἱ οὗτοι ἐθέσπιζον, οὐδεμίαν ἀνωμαλίαν καὶ ἀναταραχὴν νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὸ Πάσχα καὶ εἰς τὰς λοιπὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς. Ἐνῶ τὸ Παπικὸν παρουσιάζει σοβαρωτάτας παραβάσεις. Καὶ ἰδοὺ μία ἐξ αὐτῶν συμφῶνως μὲ τὸν Β' Ἀποστολικὸν Κανόνα: Διὰ τοῦ συνεορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἢ πρὸ τῶν Ἰουδαίων.

κ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἐπιστημονικὸν δημιούργημα εἰς τὰς χεῖρας ἐκάστου ἐπιστήμονος ὅστις προσπαθεῖ νὰ τὸ παρουσιάσῃ περισσότερο τέλειον καὶ σύγχρονον. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι «μόδα» ὑποκειμένη εἰς τὰς ἐκάστοτε ἐξωφρενικὰς ἐξελίξεις, μεταβολὰς καὶ ἐξάλλους ἐμφανίσεις αὐτῆς. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ Δεσπότης πάντων ἡμῶν, δὲν εἶναι ὑποχείριος εἰς τὰς χεῖρας ἐκάστου αἵρετικοῦ μεταρρυθμιστοῦ Πάπα, Πατριάρχου, Ἀρχιεπισκόπου, ἢ Ἐπισκόπου, ὅστις ὁμοιάζων μὲ χειρουργὸν ἱατρὸν διάσημον νὰ δύναται κατὰ τὴν σιγμὴν τῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, διὰ τῆς χειρουργικῆς μαχαίρας νὰ τεμαχίσῃ, νὰ προσθέτῃ ἢ νὰ ἀφαιρῇ. Ὁχι! Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐξελίσσεται. Παραμένει καὶ θὰ παραμένῃ ἡ αὐτὴ καὶ πάντοτε ἀνευ ΟΥΔΕΜΙΑΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΣ.

Ἀναφέρεται: ὅτι ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, ὅστις καθιέρωσε τὸ Ἰουλιανόν (τὸ Παλαιόν) ἡμερολόγιον ἦτο εἰδωλόλατρες, ἐνῶ ὁ Πάπας Γρηγόριος (τὸ Νέον) ἦτο χριστιανός. Καὶ ἡμεῖς ἀπαντῶμεν: Δὲν εἴμεθα «ΗΜΕΡΟΛΑΤΡΑΙ», δὲν λατρεύομεν ΗΜΕΡΑΣ, ἀλλὰ πιστεύομεν εἰς τὸ ΠΑΤΡΙΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ, δηλα-

δὴ εἰς ὅσα οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι παρέδωσαν, οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες παρέλαβαν, καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τοὺς μετέπειτα πρὸς τήρησιν καὶ διαφύλαξιν παρέδωσαν. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀνήκει οὔτε εἰς τὸν Ἰούλιον Καίσαρα, οὔτε εἰς τὸν ἸΓ' Πάπαν Ρώμης τὸν Γρηγόριον, τὸν αἵρετικὸν μεταρρυθμιστὴν τοῦ ὁρθοδόξου ἐορτολογίου. Οὗτος, ὡς ΜΕΓΑΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ, εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῆς ΟΔΟΥ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ἐκ τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, ἐκ τῶν ΟΡΘΩΝ ΔΟΓΜΑΤΩΝ, ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ καὶ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ, μὲ τὸ ἀναμνηστικὸν «παράσημον» τοῦ ΑΙΩΝΙΟΥ ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ Ἀοιδίμων Θεοφόρων καὶ Θεηγόρων Πατέρων.

κ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Διὰ τῶν ὑμετέρων «προφητικῶν προβλέψεων», συνάμα δὲ καὶ εὐσεβῶν, πόθων, ὅτι λίαν συντόμως θὰ ἐκλείψωμεν, ματαίως ὄνειροπολεῖτε καὶ εἰσθε τόσοι αἰσιόδοξοι. Ἡ παράταξις τοῦ πατρὶοῦ ἐορτολογίου οὐχί μόνον δὲν θὰ ἀφυδατωθῇ καὶ δὲν θὰ ἐκλείψῃ, ἀλλὰ πρὸς διάφευσιν τοῦ «προφητικοῦ ὑμετέρου δημοσιογραφικοῦ κλάμου», μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ αὐξηθῇ σημαντικῶς, ὥστε καὶ ὑμεῖς ὁ ἴδιος νὰ ἐξίστασθε! Καὶ γιὰτὶ ἔχι ἂν καὶ ὁ Θεὸς βοηθήσῃ τὴν ἐπιαναφοράν καὶ πάλιν τοῦ «Παλαιοῦ Ἐορτολογίου» εἰς ἀπασάν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν; Καὶ αὕτη βεβαίως εἶναι ἡ πραγματικὴ φωνὴ τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ!

Ἀδίκως προτείνετε τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν μαθητῶν εἰς τὰ σχολεῖα ὅπως πεισθοῦν ὅτι τὸ Γρηγοριανὸν Παπικὸν Ἠμερολόγιον εἶναι τὸ ἐπιστημονικῶς ὀρθόν, μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι διὰ τοῦ μέτρου αὐτοῦ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, δὲν θὰ ὑπάρχωμεν. Ὁ ἀγὼν τῶν Παλαιοσημορογιτῶν, ὅστις σκοπὸν ἔχει τὴν διαφύλαξιν καὶ διατήρησιν τῆς ΓΝΗΣΙΑΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, εἶναι: ἱερός. Εὐλογεῖται ἄνωθεν. Τὸν εὐλογεῖ ὁ Θεός, ἡ Κυρία Θεοτόκος, καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι, Ὅσοι, Μάρτυρες καὶ Ὁμολογηταί.

Ὅσο, ἀφορὰ κατὰ τὴν ὑμέτεραν πρότασιν, ὅπως τὸ Κράτος στρέψῃ τὴν προσοχὴν του εἰς τὸν ἑλεγχον τῆς προσελκύσεως ὑπ' ἡμῶν νέων καὶ νεανίδων εἰς τὸν Μοναστικὸν βίον, δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῇτε ὅτι, ἡ κλήσις αὕτη, οὐράνιος καὶ θεία, ρυθμίζεται ἄνωθεν καὶ οὐχί ἐκ τῆς παροτρύνσεως καὶ προσηλυτίσεως παρ' ἀνθρώπων. Λέγει: ὁ Κύριος ἡμῶν (εἰς τὸ κατὰ Ματθ. κεφ. ιθ' 11 καὶ 12): «Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται. Ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρεῖτω»..

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν οἱ ὁπαδοὶ τῶν Γ.Ο.Χ. ὀνειδίζονται, χλευάζονται καὶ βάλλοντα: εἴτε διὰ λόγου, εἴτε διὰ τοῦ τύπου, ὡς ἀγράμματοι, ἀστοιχείωτοι, ἀναχρονισταὶ καὶ καθυστερημένοι. Ἄλλοτε δι' ἀσπόνδου μίσους καὶ ἄλλοτε χλευαστικῶς καὶ μετὰ πολλοῦ οἴκτου, τρόπον τινά (μὲ τὸ γάντι) ὅπως ἀκριβῶς καὶ εἰς τὴν ὑμέτεραν χλευαστικὴν καὶ μετὰ ἀπροσμέτρου οἴκτου ἐπίθεσιν (δηλαδὴ ἐξευγενισμένα καὶ μὲ τὸ γάντι). Μήπως νομίζετε ὅτι τὰς ἐπιθετικὰς αὐτὰς ὑμέτερας συνηγορίας (διότι περὶ τοιούτων πρό-

Ἀναυοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οἰκονομικῆς φύσεως δέον ὅπως ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον - Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριδλῆν, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 628.280.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου

κεῖται), θὰ τὰς δεχθῶμεν εὐχριστῶς διὰ τὰς εἰ-
πωμεν καὶ ἕνα «μεγαλοπρεπέστατο εὐχαριστῶ»;

Ὅχι κ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ, τοιοῦτους συνηγόρους καὶ
ὑποστηρικτὰς τοῦ Αἰρετικοῦ ΠΑΠΑ δὲν χρεια-
ζόμεθα. Μέχρις ἐνός σημείου λοιπόν, πάντας τοὺς ἐ-
νσιδισμοὺς «μετὰ χριστιανικῆς ταπεινώσεως» ἀνεχό-
μεθα διότι ἐμμένομεν ἐδραιωμένοι εἰς τὴν πίστιν τῶν
πατέρων ἡμῶν, πλὴν ὅμως κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἀ-
νεχθῶμεν καὶ τὸν τίτλον «τῶν ἀπατεῶνων», ὃν προσφά-
τως ἀφιερῶσατε εἰς ἡμᾶς ἔστω καὶ δι' ἐρωτηματι-
κοῦ, καθὼς καὶ ὁ συγάδελφος ὑμῶν κ. Θ. Παπακων-
σταντίνου εἰς δημοσιευθὲν ὑπ' αὐτοῦ ἄρθρον εἰς τὴν
αὐτὴν ἐφημερίδα. Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως. Δὲν εἰ-
μεθα ἀπατεῶνες, προσέξατε.

Οὗτος ὁ βαρύτατος ἀντιχριστιανικὸς τίτλος τοῦ
«ΑΠΑΤΕΩΝΟΣ» δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς τοὺς ΓΝΗΣΙ-
ΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ καὶ ΠΙ-
ΣΤΟΥΣ ΟΠΑΔΟΥΣ ΤΟῦ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ καὶ ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΑΣ ΤΟῦ ΑΜ-
ΠΕΛΩΝΟΣ ΤΟῦ ΚΥΡΙΟΥ. Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ τὸ
ἐννοήσῃ τις. Διότι, ὅταν ἕκαστος ἄνθρωπος ἐξ ὅλης ψυ-
χῆς καὶ ἐξ ὅλης καρδίας, εἶναι τελείως ἀφωτισμένος
εἰς τὸν Θεὸν τῆρῶν πιστῶς τὰς ἐντολάς του, πῶς εἶ-
ναι δυνατόν νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ ΑΠΑΤΕΩΝ; Καὶ
ὅταν μάλιστα οὗτος προέρχεται καὶ ἐκ τῆς παρατάξε-
ως τῶν Γ.Ο.Χ. Γεννάται ὅμως εὐλογον τὸ ἐρώτημα:
Ἐνῷ παραδέχεσθε ὅτι εἰμεθα «φιλόνομοι πολῖτες»
προηγούμενος, πῶς θεωροῦμεθα συγχρόνως ὑπ' ὑμῶν
καὶ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ; Δηλαδή, ὅπως τουλάχιστον ἀντε-
λήφθημεν, φάσκετε καὶ ἀντιφάσκετε, ἢ μᾶλλον δὲν
ξεύρετε καὶ ὑμεῖς ὁ ἴδιος, τί ἀκριβῶς γράφετε καὶ τί
ἀκριβῶς πιστεύετε!

Κατόπιν λοιπόν ὅλων αὐτῶν, τονίζομεν ὅπως ἰδι-
αιτέρως, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ θὰ τὸ ἐπαναλαμβάνω-
μεν, ὅτι ΧΑΡΙΤΙ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΟΥΔΕΙΣ ἐκ τῆς πα-

Πανηγύρεις Ἰουνίου

Τὴν 5 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ
Ἁγ. Πνεύματος, πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοί: 1)
Βοτανικοῦ, 2) Μπάλλας, 3) Κουπονίων, 4) Λεβαδεί-
ας, 5) Ἀλμυροῦ, 6) Εὐλοκάστρου, 7) Σωληναρίου,
8) Βάρης Κορωπίου, 9) Ν. Λιοσίων, 10) Νεμέας,
11) Ναούσης, 12) Τριάδος Σερρών, 13) Βαθυχωρί-
ου Δράμης, 14) Ρεθύμνου Κρήτης καὶ αἱ Ἱερὰ Μο-
ναὶ 1) Πεντέλης, 2) Αὐστρακίου καὶ 3) Μενδενί-
της μετ' ἐγκαινίων.

Τὴν 11 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἑορτὴν τῶν Ἁγί-
ων Πάντων, καὶ τοῦ «Ἀξιὸν ἔστιν» πανηγυρίζουν 1)
ὁ Ἱ. Ναὸς Πτολεμαίδος, 2) τὰ παρεκκλήσια τῆς Γλυ-
κοφύλουσης Περιεσσῶς καὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Μάρ-
κου Κορωπίου καὶ 3) ἡ Ἱ. Μονὴ Βαρυμπόμπης.

Τὴν 12 ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Ὁ-
νουφρίου, πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Ντάρτιζας —
Κερατέας.

Τὴν 20 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Παναγίας Ὁ-
δηγητρίας, πανηγυρίζουν ὁ Ἱ. Ναὸς Γλυφάδας καὶ ἡ
Ἱ. Μονὴ Πορταριάς.

Τὴν 24 ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Γενεθλίου
τοῦ Τιμίου Προδρόμου πανηγυρίζουν ὁ Ἱ. Ναὸς Βό-
λου καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Αὐστρακίου καὶ 2) Κουδαρῶ.

Τὴν 29 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῶν Ἁγ. Ἀ-
ποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, πανηγυρίζουν οἱ Ἱ.
Ναοὶ 1) Πειραιῶς, 2) Δάφνης, 3) Λαρίσης, 4)
Φαρσάλων, 5) Κυμῆγων, 6) Βαλσαμάτας Κεφαλλην-
νίας.

ρατάξεως τῶν Γ.Ο.Χ. ἐγκληματίας, ΟΥΔΕΙΣ κλέπτης,
ΟΥΔΕΙΣ ἀπαιτεῶν, ΟΥΔΕΙΣ κομμουνιστής, οὐχὶ μό-
νον κατὰ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ οὔτε καὶ κατὰ τὸ παρόν!

Ἐπομένως, ὡς μὴ ἀρμόζων ὁ τίτλος τῶν ΑΠΑΤΕ-
ΩΝΩΝ διὰ τὰς ἡμετέρας τάξεις, διαγράφεται ὡς ΤΕ-
ΛΕΙΩΣ ΓΕΛΟΙΟΣ, ΑΝΗΠΟΣΤΑΤΟΣ καὶ ΑΠΑΡΑ-
ΔΕΚΤΟΣ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀριστοτέλους 191

Ἀχαρνὰι — Ἀττικῆς